

Effekter af samtaler i den aktive
arbejdsmarkedspolitik

Michael Rosholm & Michael Svarer

15.11. 2010

Indholdsfortegnelse

1	Resume	3
2	Indledning	5
3	Regler og data	7
3.1	Regelsæt for brugen af samtaler	7
3.2	Data	8
4	Litteratursurvey	18
4.1	Danske studier	19
4.1.1	Hurtigt i gang	19
4.1.2	Hurtigt i gang 2	20
4.1.3	Alle i gang	23
4.2	Motivationseffekter af samtaler	26
4.3	Effekten af at have været til samtale	29
4.3.1	Effekten af samtaler med rådgivning som målsætning	29
4.3.2	Effekten af samtaler med henblik på overvågning af jobsøgning	50
4.4	Øvrige effekter af samtaler	55
4.4.1	Effekten af jobhenvisninger	57
4.4.2	Sagsbehandlingernes virksomhedsnetværk	59
4.4.3	Sagsbehandlingernes samarbejdsvillighed	62
4.4.4	Sagsbehandlingernes karakteristika	42
4.4.5	Antal ledige pr. sagsbehandler	43
4.5	Samtaler og sanktioner	44
4.5.1	Motivationseffekter af sanktioner	45
4.5.2	Effekten af sanktioner på afgangsraten fra ledighed	45
4.5.3	Effekten af sanktioner på efterfølgende job og løn	69
5	Perspektivering	71

1 Resume

Denne analyse præsenterer data for brugen af jobsamtaler i den danske arbejdsmarkedspolitik og gennemgår den kvantitative evalueringslitteratur af samtaler som arbejdsmarkedspolitisk instrument.

Det ses, at brugen af samtaler er steget kraftigt efter finanskrisen på grund af den stigende ledighed, men at den enkelte lediges mødeintensitet har været stort set konstant igennem de seneste par år. Det betyder også, at andelen af ledige der har rettidige samtaler er nogenlunde konstant. I august 2009 blev brugen af jobsamtaler for unge under 30 år fremrykket til 1 måned efter ledighedsperioden start. Dette har medført stigende mødeintensitet for denne gruppe, men også en stigende andel af unge ledige der ikke får jobsamtaler til tiden.

Analysen gennemgår ca. 40 danske og internationale artikler der har vurderet effekten af brugen af samtaler som instrument i forhold til at få ledige i arbejde. De overordnede konklusioner fra denne litteratur er:

- Erfaringerne fra de danske forsøg er, at der ser ud til at være en positiv effekt af samtaler for nyledige dagpengemodtagere i forhold til at øge graden af selvforsørgelse. Erfaringerne fra Alle i gang tyder på, at de samme effekter ikke opnås for start- og kontanthjælpsmodtagere med en forholdsvis lang ledighedshistorik. Dog findes en tilbøjelighed til en positiv effekt for de arbejdsmarkedspare og for dem med den korteste forsørgelseshistorik.
- Samtaler der har fokus på rådgivning medvirker til at skaffe ledige hurtigere i job og der er ikke er tegn på, at jobkvaliteten falder som følge af den kortere ledighedsperiode. Der er også i den internationale litteratur en tendens til, at samtalerne er mindre effektive for ledige med en lang ledighedshistorik.
- For samtaler der har fokus på rådighedsafprøvning viser litteraturen omkring effekten af samtaler ikke et entydigt billede. Både på amerikanske og engelske data er der studier der finder positive effekter på afgangsraten fra ledighed til beskæftigelse af øgede søgekrav, lige som der

er studier der ikke finder signifikante effekter. Kobles det med et hollandske studie der peger på, at formelle jobsøgningskrav kan reducere brugen af uformelle kontakter tyder det således på, at man skal være varsom med at formulere for rigide krav til jobsøgningen, lige som der kan være grund til at være opmærksom på eventuelle effekter på afgang til andre tilstande end beskæftigelse (altså marginalisering som følge af et øget pres).

2 Indledning

I 2009 blev der afholdt ca. 1 mio. jobsamtaler i de danske jobcentre. Denne analyse vil bidrage med en oversigt over dansk og international litteratur i forhold til effekten af at have samtaler med ledige. Hovedsigtet vil være på om samtaler øger sandsynligheden for at de ledige finder og fastholder beskæftigelse.

Der er forskellige typer af samtaler. Nogle typer samtaler anvendes udelukkende som rådgivning til den ledige med henblik på at klarlægge hvordan den lediges kvalifikationer bedst kan udnyttes i forhold til at finde beskæftigelse. I andre tilfælde anvendes samtalen til at visitere til andre former for aktiviteter eksempelvis aktivering. Endelig kan samtaler også have et rent rådighedsafklarende formål. Samtalerne bruges således primært til at teste om den ledige i tilstrækkeligt omfang har søgt job og i øvrigt er villig til at påtage sig arbejde. I mange tilfælde vil brugen af samtaler dække over kombinationer af disse tre formål og det vil ikke altid være lige let at bestemme hvilken type samtale der er tale om. I det omfang det er muligt vil nedenstående gennemgang redegøre for hvilken type samtale der analyseres i det pågældende studie.

Strukturen for analysen vil være som følger. Først gennemgås kort regelsættet for brugen af samtaler i den danske aktive arbejdsmarkedspolitik. Herefter præsenteres data for afholdelse af jobsamtaler for de seneste to år. I den forbindelse fokuseres på udviklingen i brugen af samtaler i forbindelse med den stigende ledighed i kølvandet på finanskrisen og på om forskellige grupper af ledige oplever forskellige mødeintensiteter. Der vil også blive præsenteret resultater for omfanget af rettidighed i samtalerne afholdelse.

Hoveddelen af analysen vil bestå af et omfattende litteraturstudie af de ca. 40 danske og internationale artikler vi har identificeret, der foretager kvantitative evalueringer af brugen af samtaler (og tæt relaterede emner) i forhold til at bringe ledige tilbage på arbejdsmarkedet. Først vil de få danske studier på området blive præsenteret. Disse vil herefter blive sammenholdt med resultater fra den internationale litteratur. Der vil i den fremstilling blive skelnet mellem effekten fra forskellige former for samtaler. Analysen vil også berøre den litteratur der beskæftiger sig med sanktioner af de ledige i

forbindelse med utilfredsstillende rådighed, da sanktioner vurderes at være en konsekvens af kontakten mellem den ledige og 'systemet'.

Afslutningsvis vil analysen perspektivere brugen af samtaler i den danske arbejdsmarkedspolitik på baggrund af de beskrevne resultater.

3 Regler og data

I dette afsnit redegøres kort for regelsættet omkring brugen af samtaler i den aktive arbejdsmarkedspolitik. Herefter præsenteres en række beskrivende karakteristika omkring brugen af samtaler for ledige personer i perioden 1. januar 2008 til 31. marts 2010.

3.1 Regelsæt for brugen af samtaler

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats er kontaktforløbet beskrevet i kapitel 7. Indholdet i samtalerne fremgår af:

”§ 16. For personer, der er omfattet af § 2, nr. 1-3, skal der under kontaktforløbet afholdes individuelle jobsamtaler med fokus på konkrete job og jobsøgning. Under jobsamtalen tilrettelægges kontaktforløbet, og indholdet i beskæftigelsesindsatsen fastlægges, ligesom der følges op på indgåede aftaler.

Når der står ”personer omfattet af § 2, nr. 1-3” så omfatter det alle dagpenge-, kontant- og starthjælpsmodtagere.

Samtaler skal mindst holdes hver 3 måned og skal være personlige. Dog kan samtalen med personer i tilbud afholdes på anden måde. Unge under 30 år skal efter 1. august 2009 have første samtale senest efter 1 måned.

I bekendtgørelse om en aktiv beskæftigelsesindsats kapitel 4 er minimumsindholdet i jobsamtalerne fastlagt i § 29:

”§ 29. Den individuelle jobsamtale skal som minimum altid indeholde følgende:

1) For personer, der er omfattet af § 1, nr. 1-3, skal der følges op på deres jobsøgning, og den videre jobsøgning skal fastlægges.

- 2) Personer, der er omfattet af § 1, nr. 1 og 2, skal pålægges at søge mindst to relevante konkrete job, der f. eks. er indlagt i Jobnet.
- 3) For personer, der er omfattet af § 1, nr. 1 og 2, skal det påses, at deres cv på Jobnet er fyldestgørende.
- 4) Muligheden og behovet for tilbud efter kapitel 10-12 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats skal drøftes.
- 5) For personer omfattet af § 1, nr. 1-4, aftales det fortsatte kontaktforløb samt andre aktiviteter, som personen eller jobcenteret forventes at gennemføre inden næste jobsamtale.

Ovenstående viser, at reglerne omkring afholdelse af samtaler er ret klare. Der skal en være samtale mindst hver 13. ledighedsuge, og for unge under 30 skal den første samtale være afholdt inden en måned. Sidstnævnte trådte i kraft den 1. 8. 2009.

3.2 Data

I dette afsnit præsenteres data omkring brugen af samtaler.

De følgende beskrivelser er baseret på to datakilder. Dels jobindsats.dk der dækker årene 2008 og 2009 og dels DREAM. DREAM indeholder ugentlig information om modtagelse af offentlige ydelser, om deltagelse i møder, samt kvartalsvise oplysninger om match-kategorisering. Der er anvendt en version af DREAM, som går frem til og med 4. kvartal 2009.

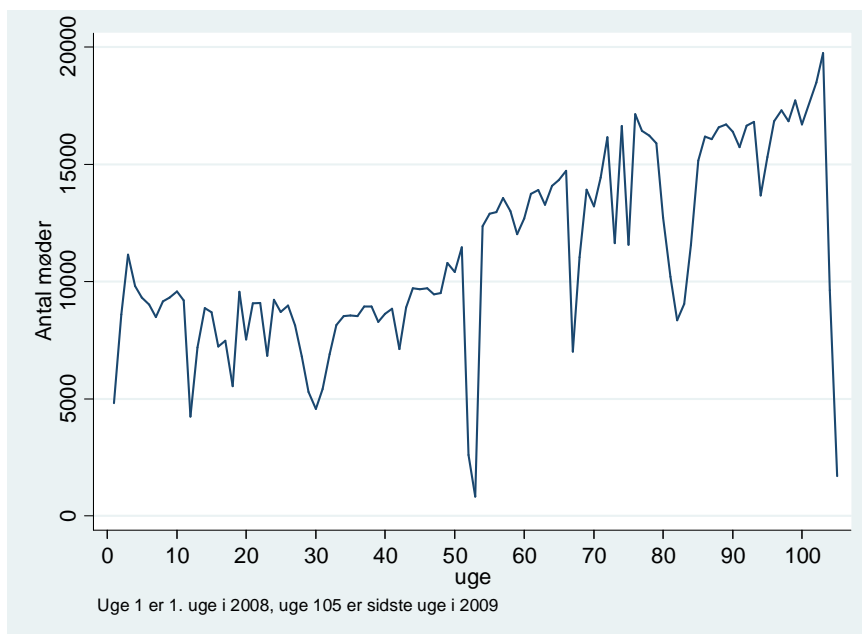
Arbejdsmarkedsparete ledige er defineret som forsikrede ledige, både ordinært ledige og aktiverede. Endvidere betragtes kontanthjælpsmodtagere, starthjælpsmodtagere og introduktionsydelsesmodtagere i matchkategorierne 1-3, 25, samt 'missing' som arbejdsmarkedsparete ledige, både når de er passive og når de er aktive ydelsesmodtagere. Figur 1 viser antallet af ydelsesmodtagere på ugebasis fra den første uge af 2008 til slutningen af 2009.

Figur 1: Antal ydelsesmodtagere i analysen

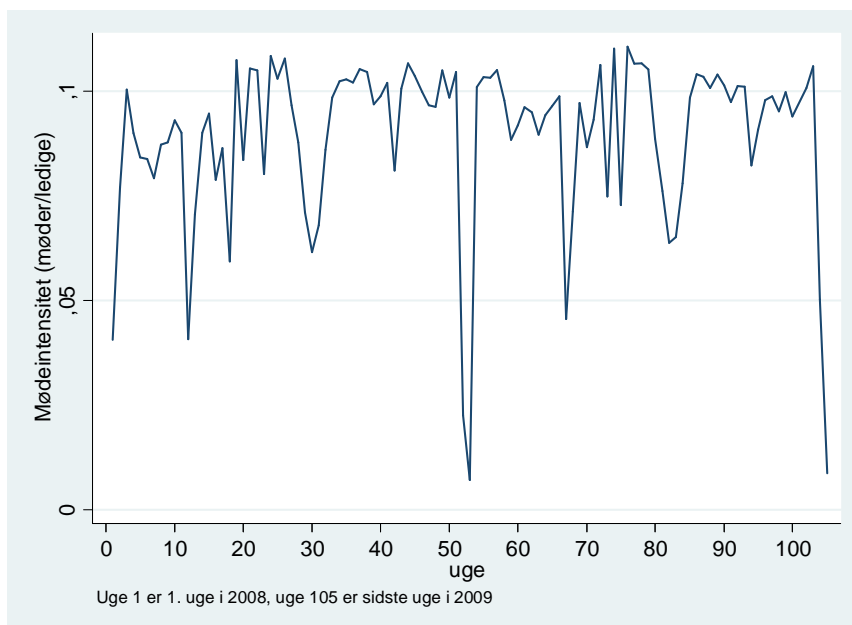
Figuren viser, at antallet af ydelsesmodtager er steget fra omkring 75.000 medio 2008 til næsten 200.000 ultimo 2009. Figur 2 viser antal ugentlige møder i samme periode.

Figur 2: Antal ugentlige møder i analysen

Der ses en tilsvarende stigning i antallet af ugentlige møder. Dog er der en tendens til færre møder i perioden omkring jul og nytår, samt (mindre udtalt) i en periode omkring skolernes sommerferie. I gennemsnit afholdes 12.063 møder per uge med de arbejdsmarkedsparate ledige i denne periode, hvor der gennemsnitligt var 134.902 ledige som opgjort ovenfor. Dette svarer til en gennemsnitlig ugentlig mødeintensitet på 0,09, svarende til at der i gennemsnit holdes et møde for ca. hver 11. uge i ledighed, når ledigheden er opgjort som ovenfor. Dette må siges at være fint, idet regelsættet tilsiger et møde senest hver 13. uge.

Figur 3. Ugentlig mødeintensitet

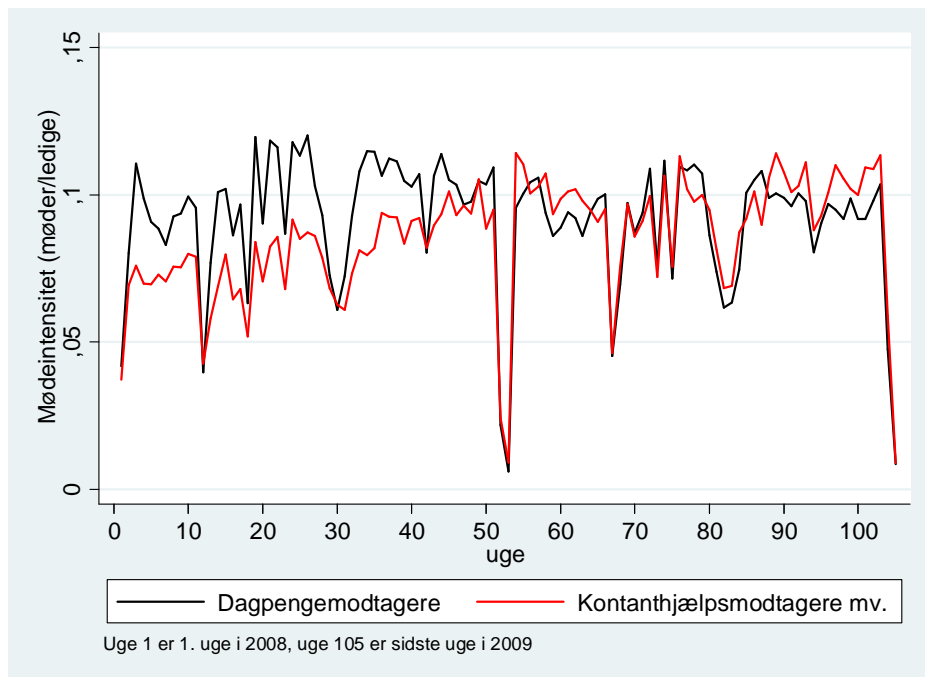
Det bemærkes, at mødeintensiteten ligger forholdsvis konstant igennem perioden, hvilket er positivt, givet den forholdsvis kraftige stigning i ledigheden.

Tallene oven for peger således på, at rettidigheden overholdes i forhold til brugen af jobsamtaler. Dette bekræftes af tal for jobindsats.dk. I tabel 1 neden for ses for årene 2008 og 2009, at langt de fleste får deres jobsamtaler til tiden.

I det følgende opgøres mødeintensiteten for forskellige undergrupperinger af datamaterialet for at afdække systematiske mønstre på tværs af karakteristika ved ydelsesmodtagerne.

I figur 4 vises den ugentlige mødeintensitet opdelt på ydelseskategori.

Figur 4: Ugentlig mødeintensitet opdelt på ydelseskategori

Det fremgår af figur 4, at der i første del af perioden afholdes klart flest møder med dagpengemodtagere, mens det modsatte er tilfældet i sidste del af perioden. I gennemsnit er mødeintensiteten noget højere for dagpengemodtagere, 0,092, end for kontanthjælpsmodtagere mv., hvor den er 0,086.

Sammenholdes med tal fra Jobindsats.dk for 2008 og 2009 tyder det på, at der er sket en kraftig forbedring i rettidigheden for personer på start- og kontanthjælp. For denne gruppe er andelen der ikke får samtaler til tiden faldet fra 25 % til 16 % fra 2008 til 2009. På den anden side er gruppen af dagpengemodtagere der ikke får jobsamtaler til tiden vokset en anelse.

Tabel 1: Jobsamtaler til tiden

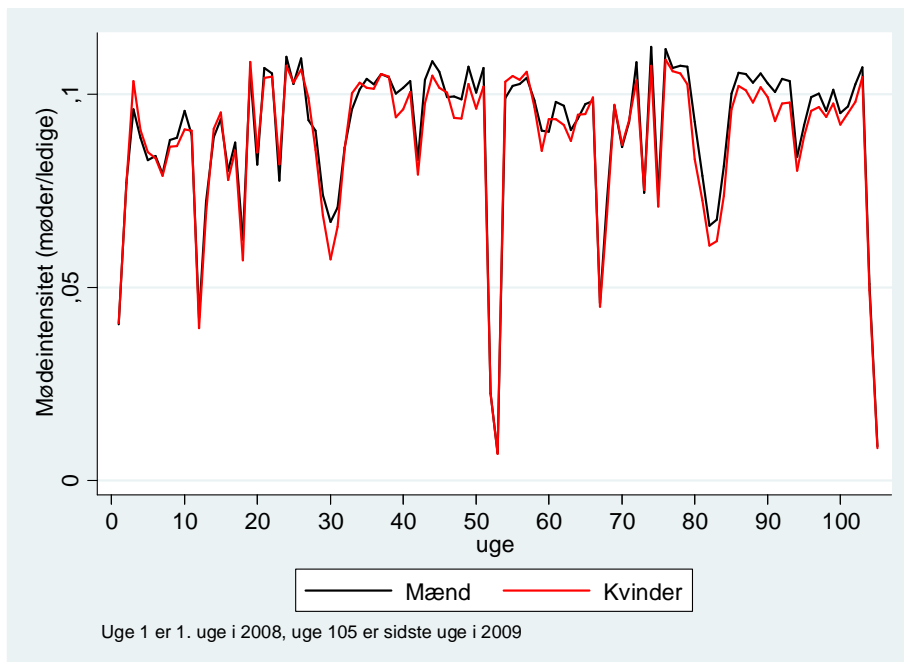
		Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til tiden	
		Antal	Andel	Antal	Andel
A-dagpenge	2008	349,870	93.3	25,304	6.7
	2009	560,324	90.9	55,954	9.1
Start- og kontanthjælp	2008	241,146	75.3	79,283	24.7
	2009	319,882	83.7	62,219	16.3

Kilde: Jobindsats.dk

Samlet set viser ovenstående således, at mødeintensiteten for start- og kontanthjælpsmodtagere er blevet kraftigt forøget i perioden fra 2008 og frem. De seneste tal for starten af 2010 tyder ikke på, at denne udvikling er vendt.

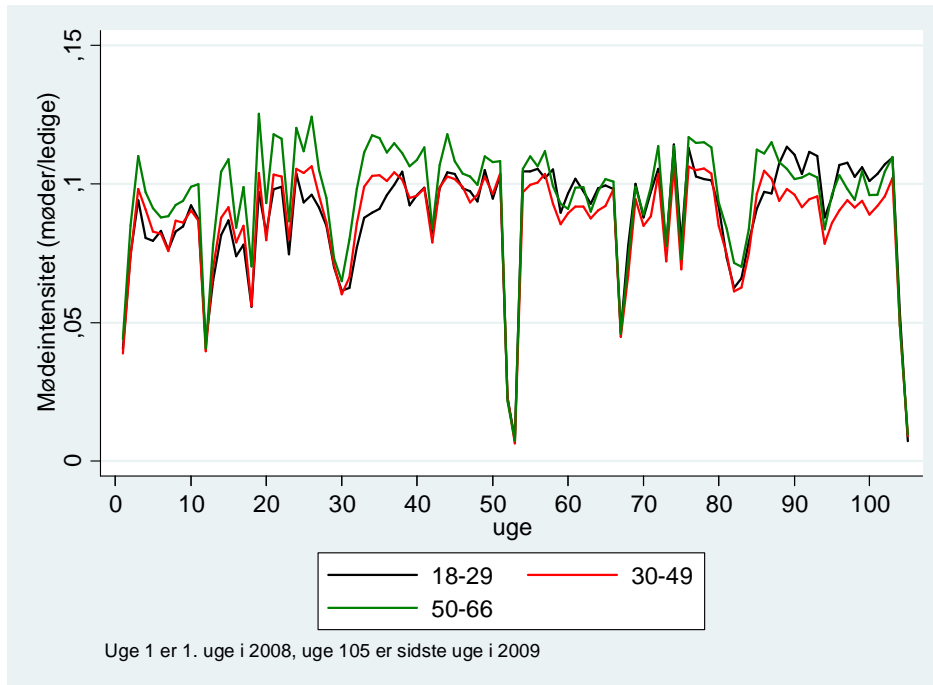
I figur 5 opdeles mødeintensiteten på mænd og kvinder

Figur 5: Ugentlig mødeintensitet for mænd og kvinder

Som det kan ses af figuren er mødeintensiteten marginalt højere for mænd end for kvinder, men forskellen i gennemsnitlig mødeintensitet er på 0,002, så den er forsvindende lille.

Figur 6: Ugentlig mødeintensitet i aldersgrupper

Som det ses er der heller ikke her nogen stor forskel, omend den er lidt større end den kønsopdelte. Således er den gennemsnitlige mødeintensitet 0,090 for de unge, 0,087 for de midaldrende, men helt oppe på 0,095 for den ældste aldersgruppe. Det ses dog også af figuren, at denne forskel især stammer fra første del af perioden, idet det gælder i den sidste del af perioden, at mødeintensiteten er højest for de unge. Dette skyldes fremrykningen af første samtale fra 1. 8. 2009. Herefter skal 1. samtale finde sted inden for en måned efter at den unge er påbegyndt et ledighedsforløb.

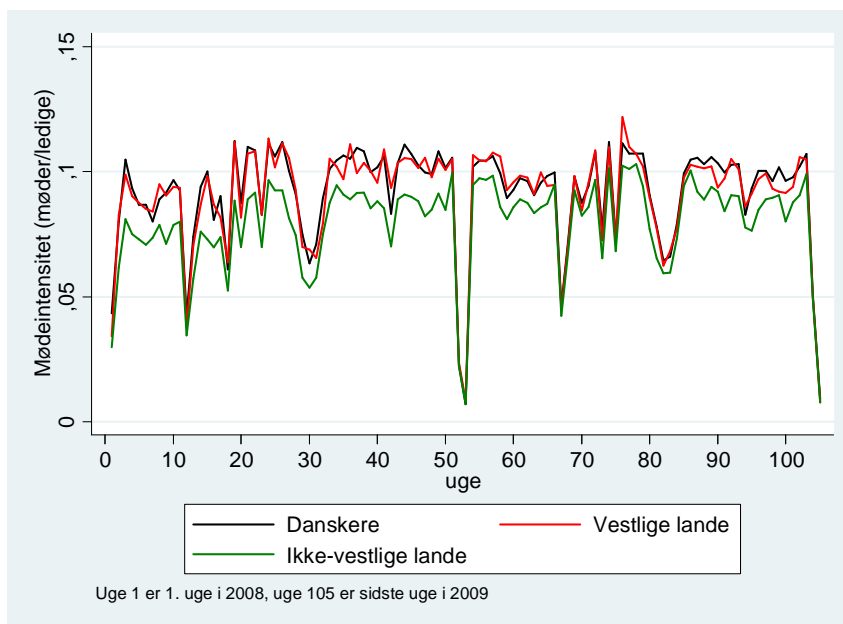
Det fremgår af tabel 2, at der for de unge a-dagpengemodtagere til trods for den stigende mødeintensitet er sket en stigning i gruppen, der ikke får jobsamtalen rettidigt. Dette hænger formentlig sammen med fremrykningen af 1. samtale til 1 måned.

Tabel 2: Jobsamtaler til tiden – opdelt på alder

		2008				2009			
		Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til tiden		Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til	
		Antal	Andel	Antal	Andel	Antal	Andel	Antal	Andel
A-dagpenge	Alder i alt	349,870	93.3	25,304	6.7	560,324	90.9	55,954	9.1
	16-19 år	330	95.1	17	4.9	659	81.9	146	18.1
	20-24 år	14,994	93.3	1,073	6.7	38,988	84.7	7,024	15.3
	25-29 år	37,993	92.4	3,138	7.6	67,271	86.1	10,850	13.9
	30-34 år	48,486	92	4,223	8	74,058	91.2	7,126	8.8
	35-39 år	46,584	92.4	3,848	7.6	72,457	91.2	6,983	8.8
	40-44 år	45,428	92.7	3,580	7.3	73,812	91.7	6,655	8.3
	45-49 år	37,985	93.6	2,611	6.4	67,052	92.5	5,445	7.5
	50-54 år	37,930	94.4	2,266	5.6	63,157	92.9	4,850	7.1
	55-59 år	63,707	94.6	3,620	5.4	80,328	93.8	5,339	6.2
60-64 år	16,412	94.7	918	5.3	22,525	93.7	1,522	6.3	
65+ år	21	67.7	10	32.3	17	54.8	14	45.2	
Start- og kontanthjælp	Alder i alt	241,146	75.3	79,283	24.7	319,882	83.7	62,219	16.3
	16-19 år	10,795	72.1	4,170	27.9	19,621	81.8	4,371	18.2
	20-24 år	29,479	73.3	10,740	26.7	48,359	82.4	10,331	17.6
	25-29 år	29,941	74.6	10,178	25.4	42,674	83.6	8,393	16.4
	30-34 år	33,083	75.8	10,539	24.2	41,977	84.1	7,949	15.9
	35-39 år	34,896	76.8	10,562	23.2	42,374	84.3	7,867	15.7
	40-44 år	35,925	76.5	11,027	23.5	43,105	84.8	7,752	15.2
	45-49 år	28,093	76.4	8,686	23.6	35,136	85.5	5,961	14.5
	50-54 år	20,255	76	6,399	24	24,081	84.3	4,470	15.7
	55-59 år	12,187	74.7	4,136	25.3	14,919	83.4	2,965	16.6
60-64 år	6,448	70.7	2,669	29.3	7,595	78.9	2,030	21.1	
65+ år	44	19.9	177	80.1	41	24	130	76	

Kilde: Jobindsats.dk

Figur 7: Ugentlig mødeintensitet opdelt efter oprindelsesland

Figur 7 viser mødeintensiteten opdelt efter de lediges oprindelsesland. Her er der en klar tendens til, at mødeintensiteten er lavest for indvandrere fra ikke-vestlige lande.

Tabel 3: Jobsamtaler til tiden – opdelt på etnisk oprindelse

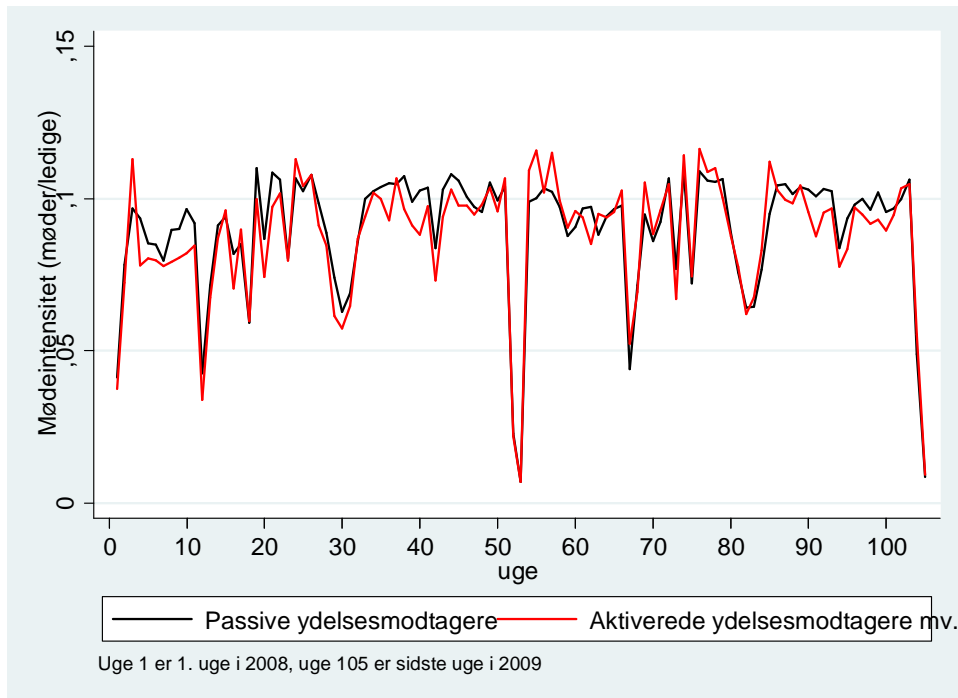
		2008				2009			
		Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til		Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til	
		Antal	Andel	Antal	Andel	Antal	Andel	Antal	Andel
A-dagpenge	Herkomst i alt	349,870	93.3	25,304	6.7	560,324	90.9	55,954	9.1
	Personer med dansk oprindelse	287,090	93.5	19,968	6.5	474,727	91.1	46,512	8.9
	Indvandrere fra vestlige lande	12,660	92.5	1,023	7.5	18,866	90.4	1,999	9.6
	Efterkommere fra vestlige lande	782	90.6	81	9.4	1,250	88.7	160	11.3
	Indvandrere fra ikke-vestlige lande	45,682	92.3	3,825	7.7	60,117	90.4	6,384	9.6
	Efterkommere fra ikke-vestlige lande	3,656	90	407	10	5,364	85.6	899	14.4
Start- og kontanthjælp	Herkomst i alt	241,146	75.3	79,283	24.7	319,882	83.7	62,219	16.3
	Personer med dansk oprindelse	165,151	75.9	52,448	24.1	230,164	84.3	42,858	15.7
	Indvandrere fra vestlige lande	6,361	74.3	2,195	25.7	9,965	83.8	1,928	16.2
	Efterkommere fra vestlige lande	675	72.9	251	27.1	1,049	82.4	224	17.6
	Indvandrere fra ikke-vestlige lande	66,294	73.9	23,396	26.1	74,092	82.1	16,160	17.9
	Efterkommere fra ikke-vestlige lande	2,665	72.9	993	27.1	4,612	81.5	1,049	18.5

Kilde: Jobindsats.dk

Det ses af tabel 3, at det specielt er for start- og kontanthjælpsmodtagerne, at der er en større andel blandt ydelsesmodtagere med anden etnisk oprindelse end dansk der ikke får jobsamtaler til tiden. For A-dagpengemodtagere skiller gruppen af efterkommere sig ud med en større andel, der ikke får jobsamtaler til tiden. Denne tendens kan dog skyldes, at de er relativt unge. Det fremgik af tabel 2, at det især er unge A-dagpengemodtagere der oplever, at rettidigheden ikke overholdes.

I figur 8 opdeles de ledige efter hvorvidt de er i aktivering eller ikke.

Figur 8: Ugentlig mødeintensitet, aktive og passive ydelsesmodtagere

Der ses ikke at være den store forskel, idet mødeintensiteten gennemsnitligt er 0,088 for de aktiverede og 0,09 for de på passive ydelser.

Nogle A-dagpengemodtagere er henvist til anden aktør. I tabel 4 vises den andel der får jobsamtaler til tiden opdelt på hvilken aktør der er ansvarlig for den ledige.

Tabel 4: Jobsamtaler til tiden – opdelt på ansvarlig aktør

	2008				2009			
	Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til		Jobsamtaler til tiden		Jobsamtaler ikke til	
	Antal	Andel	Antal	Andel	Antal	Andel	Antal	Andel
Hele landet								
AF/Jobcenteret	293,137	92.7	23,178	7.3	436,481	89.3	52,130	10.7
Andre aktører	56,733	96.4	2,126	3.6	123,843	97	3,824	3

Kilde: Jobindsats.dk

Opsummerende for gruppen af arbejdsmarkedsparete ledige bemærkes, at mødeintensiteten er ganske høj gennem hele perioden på trods af den voldsomme stigning i antallet af ydelsesmodtagere, og at kontanthjælpsmodtagere startede med at have færre samtaler, men at dette har ændret sig i løbet af

perioden, således at de mindst har lige så mange som dagpengemodtagerne i slutningen af perioden. Endvidere bemærkes det, at indvandrere fra mindre udviklede lande ser ud til at deltage i færre samtaler end indfødte danskere. Endelig har fremrykningen af 1. samtale for unge under 30 år pr. 1. 8. 2009 medført, at der i denne gruppe er sket en stigning i mødefrekvensen, men også en stigning i andelen af ledige der ikke får deres samtaler til tiden.

4 Litteratursurvey

I dette afsnit gennemgås hovedlinjerne i den økonomiske litteratur der beskæftiger sig med at måle effekten af brugen af samtaler i den aktive arbejdsmarkedspolitik.

Brugen af samtaler er ikke ens i de præsenterede studier. Nogle typer samtaler anvendes udelukkende som rådgivning til den ledige med henblik på at klarlægge hvordan den lediges kvalifikationer bedst kan udnyttes i forhold til at finde ny beskæftigelse. I andre tilfælde anvendes samtalen til at visitere til andre former for aktiviteter, eksempelvis aktivering. Endelig kan samtaler også have et rent rådighedsafklarende formål. Samtalerne bruges her primært til at teste om den ledige i tilstrækkeligt omfang har søgt job og i øvrigt er villig til at påtage sig arbejde. I mange tilfælde vil brugen af samtaler dække over kombinationer af disse tre formål og det vil ikke altid være lige let at definere entydigt, hvilken type samtale der er tale om. I det omfang det er muligt vil nedenstående gennemgang redegøre for hvilken type samtale der analyseres i det pågældende studie.

Der vil først være en kort gennemgang af de få danske studier, der har undersøgt effekten af samtaler. Herefter gennemgås den internationale litteratur på området, og der trækkes paralleller mellem de danske og internationale resultater.

Artiklerne er fundet ved en søgning på en række nøgleord på internettet og i de relevante arbejdspapir-serier. Desuden har vi anvendt vort kendskab til området til at identificere en række analyser, lige som vi har kontaktet en række forskere på området. Vi har kun udvalgt artikler inden for den *økonomiske* litteratur, som anvender *kvantitative metoder* til at måle *effekten* af en indsats som er tæt relateret til *samtaler* mellem (overvejende) arbejdsmarkedsparate ledige og deres sagsbehandlere.

Vi har kun udvalgt artikler, som enten er endeligt publiceret eller er udkommet som arbejdspapir eller rapport. Det vil sige, at vi har fravalgt resultater fra ikke-færdige forskningsprojekter, specialer, og andet ikke publiceret arbejde. Den traditionelle tilgang ville her tilsige yderligere at begrænse analysen til kun at omfatte endeligt publiceret arbejde i tidsskrifter med en referee-proces, men det er vurderet, at dette ville fjerne for meget af den nyere litteratur på området, som trods alt i overvejende grad er foretaget af forskere med gode navne inden for dette område. Vi er derfor af den overbevisning, at

gennemgangen rimeligt godt opsummerer litteraturen på området således afgrænset, om end det ikke kan udelukkes at enkelte artikler er blevet oversat.

Vi har endvidere begrænset os til at søge i den dansk- og engelsksprogede litteratur, med undtagelse af en enkelt tysk analyse, som vi har fået tilsendt af en af forfatterne hertil, sammen med en engelsk opsummering heraf.

4.1 Danske studier

Arbejdsmarkedsstyrelsen har gennemført en række arbejdsmarkedseksperimenter der har indeholdt øget samtaleintensitet. I dette afsnit gennemgås hovedresultaterne fra disse forsøg. Gennemgangen vil være relativt overfladisk, idet de tre forsøg der gennemgås alle har været underlagt en større evaluering. De respektive evalueringsrapporter er tilgængelige på Arbejdsmarkedsstyrelsens hjemmeside.

4.1.1 Hurtigt i gang

Hurtigt i gang var et randomiseret forsøg rettet mod forsikrede nyledige. Det fandt sted i Sønderjyllands og Storstrøms amter i vinteren 2005-6 og foråret 2006. Nyledige i perioden november 2005- februar 2006 blev delt tilfældigt i en deltager- og en kontrolgruppe. Kontrolgruppen fik den gængse arbejdsmarkedspolitiske indsats, mens deltagergruppen modtog en intensiveret indsats, bestående af et informationsbrev i anden ledighedsuge, et intensivt jobsøgningskursus i 5.-6. ledighedsuge, herefter hyppige samtaler med en jobkonsulent (hver uge i Storstrøms amt, hver anden uge i Sønderjyllands amt) indtil 4 måneders ledighed, hvor den stod på aktivering i mindst tre måneder. Der var således tale om en intensiveret indsats på alle fronter, både med hensyn til jobsøgningsassistance, vejledning og monitorering af søgeaktivitet form af samtaler, og tidlig aktivering.

Forsøget er blevet evalueret af Graversen og van Ours (2008a, 2008b) og Rosholm (2008), som fandt, at deltagergruppen gennemsnitligt havde to ugers kortere ledighed end kontrolgruppen. Den samlede indsats viste sig således at være yderst effektiv.

Mere detaljerede analyser antyder, at det især var udsigten til den aktive indsats (snarere end faktisk deltagelse i indsatsen) som fik de ledige til at skynde sig at finde beskæftigelse, omend disse resultater er fremkommet ved at underkaste datamaterialet en økonometrisk analyse, som indebærer flere antagelser end randomisering for at være valide. Der var således ikke stærk evidens omkring effekten af samtaler fra Hurtigt i gang, idet det var svært at separere effekten af de enkelte instrumenter.

Der var derfor behov for at få undersøgt, hvorvidt den samlede effekt kunne henføres til hele intensiveringen, altså en slags synergi effekt, eller om et enkelt af de anvendte instrumenter havde 'trukket' det meste af effekten. Dette var emnet for Hurtigt i gang 2.

4.1.2 Hurtigt i gang 2¹

Hurtig i gang 2 var en opfølger på Hurtig i gang og blev gennemført i 2008. Forsøget bestod af fire indsatser gennemført i fire forskellige regioner.

De 4 delprojekter er:

Projekt nr.	Indhold	Regioner	Jobcentre
A	Intensivt og kollektivt kontaktførløb	Nordjylland	Frederikshavn, Brønderslev og Hjørring
B	Intensivt og individuelt kontaktførløb	Hovedstaden og Sjælland	Holbæk, Roskilde, Gribskov, Ishøj- Vallensbæk, Vordingborg
C	Fremrykket aktivering	Midtjylland	Aarhus

¹ For en udførlig kvantitativ evaluering henvises til Rosholm & Svarer (2009). Deres rapport kan downloades på denne adresse: <http://www.ams.dk/Reformer-og-indsatser/Udvikling-og-forsog/Hurtigt-i-gang.aspx>.

	Intensivt og kollektivt		
D	kontaktforløb samt fremrykket aktivering	Syddanmark	Esbjerg, Vejle

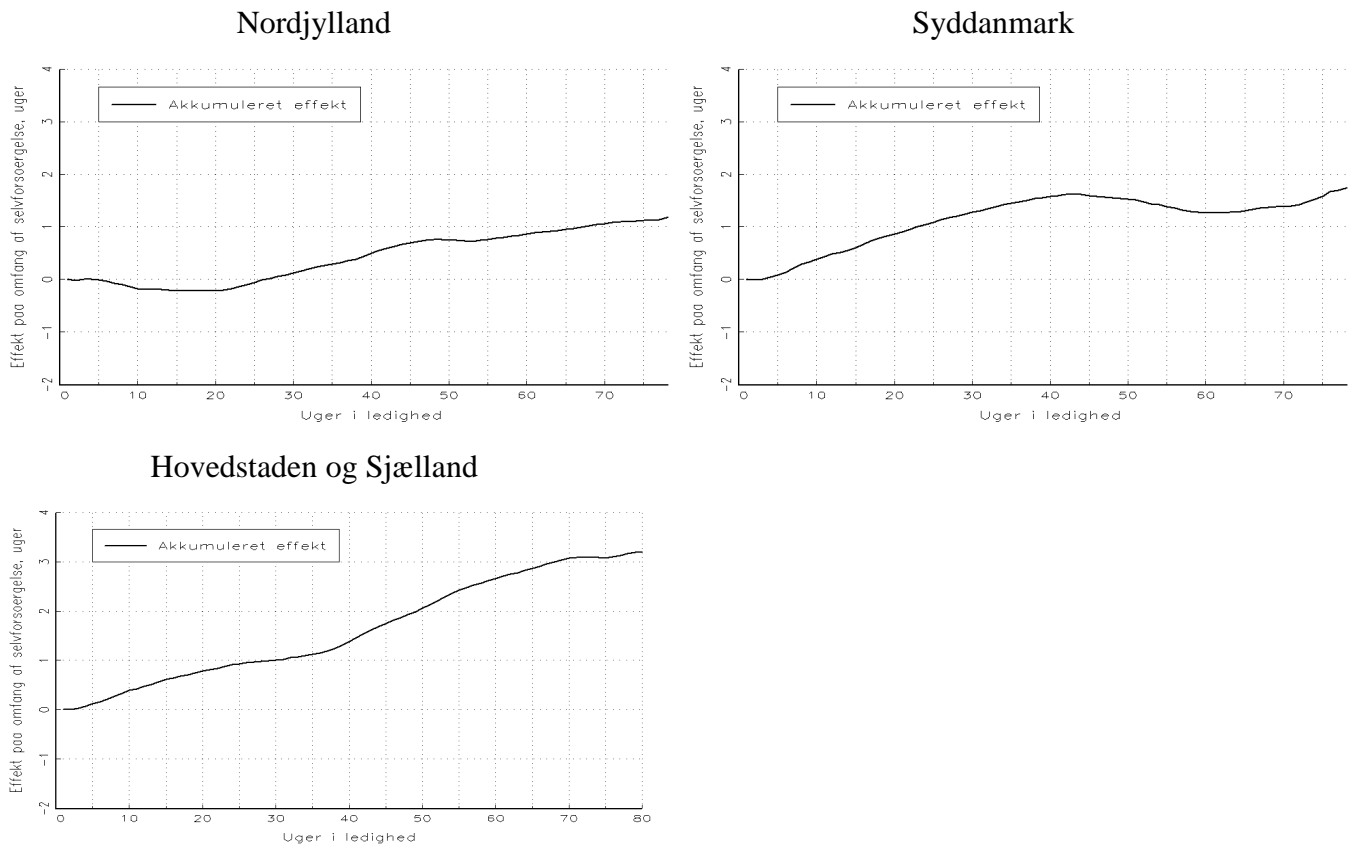
- *Projekt A, Nordjylland: Intensivt og kollektivt kontaktforløb*
De ledige i deltagergruppen får et intensivt, kollektivt kontaktforløb, hvor de møder op til gruppesamtaler én gang om ugen i de første 13 uger af deres ledighedsforløb.
- *Projekt B, Hovedstaden og Sjælland: Intensivt og Individuelt kontaktforløb*
De ledige i deltagergruppen får et individuelt, intensivt kontaktforløb bestående af individuelle samtaler hver anden uge i de første 13 uger af deres ledighedsforløb.
- *Projekt C, Midtjylland: Fremrykket aktiveringsforløb*
De ledige i deltagergruppen vil få et fremrykket aktiveringsforløb af mindst 3 måneders varighed efter 13 uger af deres ledighedsforløb.

- *Projekt D, Syddanmark: Kollektivt kontaktførløb med aktivering*
De ledige i deltagergruppen får et intensivt, kollektivt kontaktførløb, hvor de møder op til gruppesamtaler én gang om ugen i de første 13 uger af deres ledighedsforløb. Efter de 13 uger vil de blive aktiveret i mindst 3 måneder.

Der er således elementer af øget jobsamtaler i tre af de fire indsats.

I figurerne neden for vises effekten de første 80 uger efter at de ledige har påbegyndt deres ledighedsperiode. Den stiplede linje i figurerne viser den akkumulerede forskel i selvforsørgelsesgrader for deltager- og kontrolgruppen i de tre regioner, hvor samtaler indgik som en central del af indsatsen.

Figur 9: Effekt af Hurtig i gang 2 på selvforsørgelsesgrader

Som det fremgår af figuren er der en positiv effekt af indsatsen i alle tre regioner. I Nordjylland, hvor indsatsen bestod af gruppesamtaler en gang om ugen i 13 uger noteres der først en effekt et godt stykke

tid efter at indsatsen er stoppet. I de to øvrige regioner ses en effekt ret tidligt i forløbet. I region Syddanmark var fremrykket aktivering også en del af indsatsen. Effekten i denne region kan således ikke udelukkende tilskrives den øgede mødeintensitet.

Et generelt resultat af Hurtigt i gang 2 var, at møderne havde meget stor effekt på kvindernes beskæftigelsesomfang, mens effekten for mændene var begrænset.

Alt i alt tyder Hurtig i gang 2 dog på, at samtaler har en stor positiv effekt på selvforsørgelsesgraden for nyledige dagpengemodtagere. Det bemærkes i øvrigt, at denne effekt både skyldes, at deltagergruppen forlader ledighed hurtigere og fastholder selvforsørgelse i længere tid end kontrolgruppen.

4.1.3 Alle i gang²

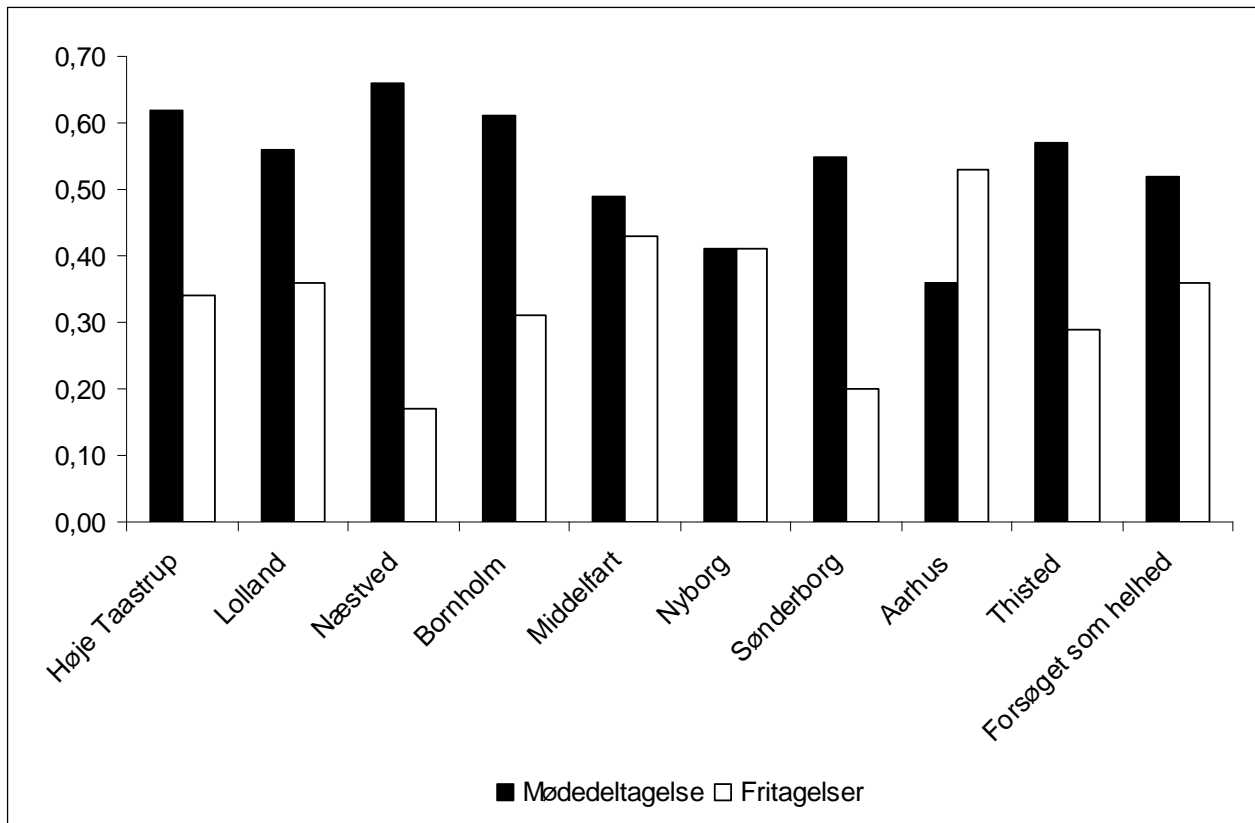
Alle i gang forsøget påbegyndtes i marts 2008, og indsatsen bestod af et kontaktføreløb med ugentlige samtaler i 26 uger. Formålet med Alle i gang var at undersøge om ledige kontant- og starthjælpsmodtagere over 29 år med en ledighedsanciennitet på mere end 26 uger vil opleve en højere grad af selvforsørgelse som følge af en intensiv beskæftigelsesrettet indsats. Et sekundært mål var, at målgruppen i højere grad end kontrolgruppen påbegynder aktiveringstilbud og dermed aktivt deltager i indsatsen for at komme ud på arbejdsmarkedet.

Deltagerne til forsøget blev tilfældigt udvalgt af Arbejdsmarkedsstyrelsen på baggrund af et udtræk af ledige i 9 forskellige jobcentre, der opfyldte kriterierne for at deltage i forsøget.

Neden for præsenteres en række figurer der beskriver effekten af indsatsen. I figur 10 vises den ugentlige mødedeltagelse og fritagelsesomfanget.

² For en udførlig kvantitativ evaluering henvises til Rosholm & Svarer (2009b). Deres rapport kan downloades på denne adresse: <http://www.ams.dk/Reformer-og-indsatser/Udvikling-og-forsog/Alle-i-gang.aspx>.

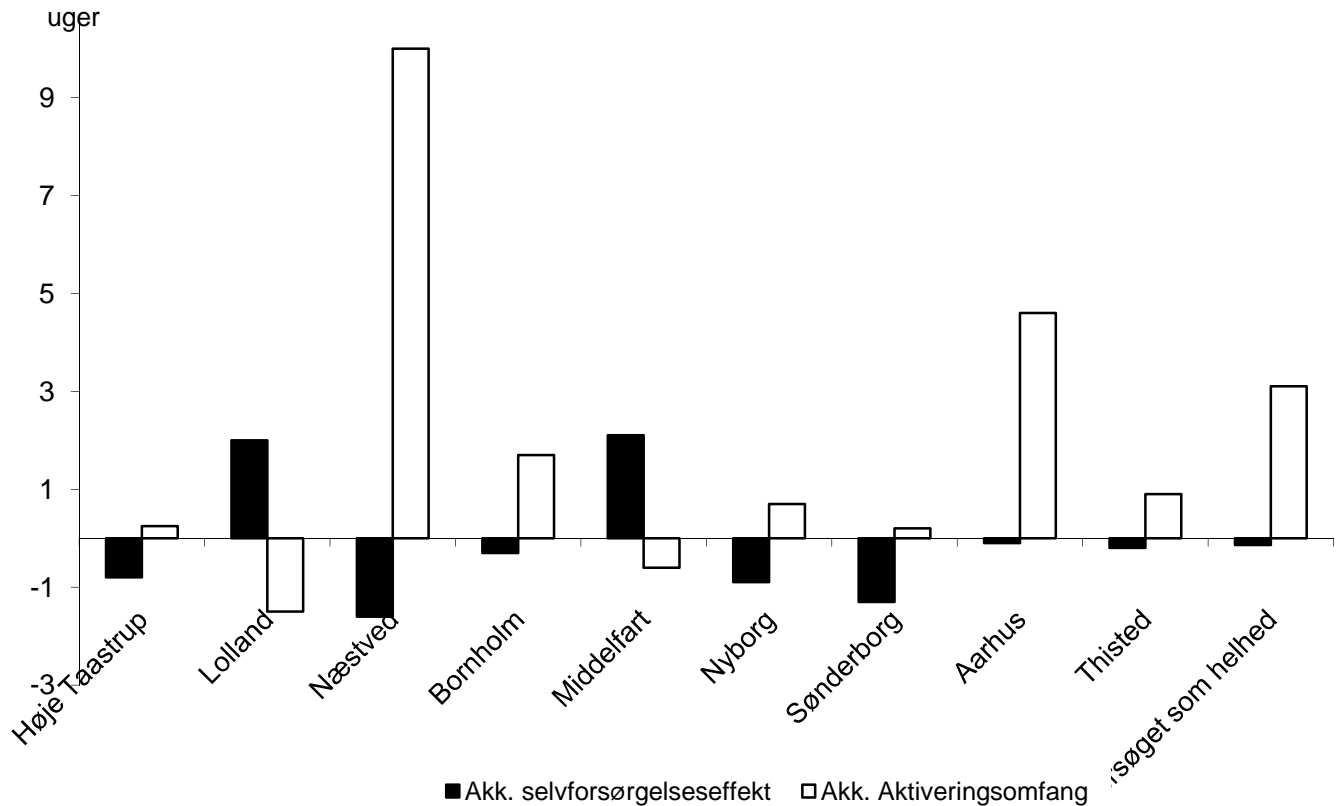
Figur 10: Gennemsnitlig ugentlig mødedeltagelse og fritagelsesomfang i Alle i gang

Det fremgår af figuren oven for, at der for det første var en relativ stor del af de ledige der blev fritaget fra samtaler. Dette bevidner om, at der er tale om en gruppe af ledige der har problemer udover ledighed. Når der ses bort fra ledige der fritages er mødedeltagelsen ret høj.

Figur 11 viser effekten af forsøget på selvforsørgelsesgrad og aktiveringsomfang.

Figur 11: Akkumuleret selvforsørgelseseffekt og aktiveringsomfang

Det fremgår af figur 11, at der for forsøget som helhed ikke opleves nogen effekt på selvforsørgelsesomfanget som følge af indsatsen, dog øges aktiveringsomfanget signifikant for deltagergruppen svarende til ca. 3 ugers ekstra aktivering. Der er et par interessante forskelle, når der ses på jobcenterspecifikke resultater. For de to jobcentre der ikke øger aktiveringsomfanget opleves faktisk en stigende selvforsørgelsesgrad. Det drejer sig om Lolland og Middelfart. Det er ikke ensbetydende med at have alle jobcentre gjort som Lolland og Middelfart ville effekten af forsøget have været mere positiv, men det peger på, at det kunne være interessant at undersøge indholdet af samtalerne for denne gruppe ledige og hvad fokus i samtaler med ledige med lang ledighedshistorik skal være. Forsøget viste endvidere en tendens til positive effekter for arbejdsmarkedssparate ledige og ledige med kort ledighedshistorik, om end disse effekter ikke er statistisk signifikante.

Overordnet set viser erfaringerne fra de danske forsøg, at der ser ud til at være en positiv effekt af samtaler for nyledige dagpengemodtagere i forhold til at øge graden af selvforsørgelse. Erfaringerne fra Alle i gang tyder på, at de samme effekter ikke opnås for start- og kontanthjælpsmodtagere med en forholdsvis lang ledighedshistorik. Dog tyder resultaterne fra de to jobcentre Lolland og Middelfart på, at brugen af samtaler kan bidrage til at øge beskæftigelsesgraden. Det bemærkelsesværdige i disse to jobcentre er, at brugen af aktivering faldt for deltagergruppen.

I de efterfølgende afsnit gennemgås resultaterne fra den internationale litteratur omkring samtaler.

Strukturen for de kommende afsnit er, at der først ses på effekter, som indtræffer før selve samtalen. I lighed med brugen af aktivering og sanktioner kan man også forestille sig en motivationseffekt af brugen af samtaler. Dette belyses i næste underafsnit. Herefter præsenteres studier der har beskæftiget sig med den direkte effekt af samtaler, det vil sige om det at deltage i en samtale påvirker den lediges arbejdsmarkedsadfærd efterfølgende. I denne præsentation skelnes der mellem situationer, hvor samtalen primært har haft et rådgivende sigte eller om formålet med samtalen primært har været rådighedsafprøvning.

Afsnittet afsluttes med en gennemgang af studier, der relaterer sig til effekten af samtaler ved at undersøge forskellige aspekter af samtaleindhold eller sagsbehandlerens karakteristika.

4.2 Motivationseffekter af samtaler

En indkaldelse til samtale varsler ofte, at den ledige vil blive mødt med krav til enten at redegøre for sine søgeaktiviteter, eller at den ledige skal deltage i aktive arbejdsmarkedsprogrammer.

Der er nogle enkelte studier, der har undersøgt om en indkaldelse til samtale påvirker de lediges adfærd allerede inden samtalen faktisk finder sted.

I et svensk studie undersøger Hågglund (2006) effekten af øget samtaleomfang for ledige i tre svenske kommuner. Der blev i 2004 gennemført tre eksperimenter. De havde alle som hovedingrediens en forøgelse af antallet af samtaler med ledige med henblik på at effektivisere jobsøgningen. I en af kommunerne (Jämtland) var indsatsen rettet mod alle ledige, mens der i de to øvrige kommuner var en målretning mod grupper med overledighed. I Uppsala var det langtidsledige højtuddannede og i Östergötland var det langtidsledige unge.

Indsatserne i de tre kommuner var:

- Jämtland: Gruppemøder med jobsøgningsaktiviteter og øget overvågning.
- Uppsala: Jobsøgningsworkshops
- Östergötland: Gruppemøder med jobsøgningsaktiviteter

I Jämtland var der endvidere en gruppe der kun fik øget overvågningen af søgeindsatsen.

De ledige fik besked om, at de var udpeget til at modtage de intensiverede tilbud. Resultaterne viser, at afgangsraten til beskæftigelse steg med ca. 46 % for ledige i Jämtland allerede før de påbegyndte selve møderne. I de øvrige kommuner var der ikke signifikante effekter.

For Jämtland var effekten størst for de ledige der blev henvist til kombinationen af jobsøgningsamtaler og øget overvågning. For ledige der kun blev henvist til møder med henblik på øget overvågning var effekten ikke statistisk signifikant.

I Cockx & Dejemeppe (2007) analyseres effekten af en arbejdsmarkedsreform i Belgien fra 2004. Reformen implicerede, at personer der havde været ledige i henholdsvis 7 måneder hvis personen var under 25 år eller 13 måneder hvis personen var over 25 år blev kontaktet og gjort opmærksom på, at der i de næste 8 måneder ville ske en forøget overvågning af deres jobsøgningsaktiviteter. Der er således tale om en gruppe af ledige med betydelig ledighedshistorik. I flere tilfælde valgte de lokale jobcentre at supplere med yderligere samtaler i forbindelse med kontakten.

Baseret på mikroøkonometriske metoder (varighedsanalyse) analyseres primært om de ledige reagerer på udsigten til forøget overvågning.

Artiklens hovedresultat er, at der overordnet set ikke findes nogen motivationseffekt. Dog finder forfatterne, at højtuddannede øger deres afgang fra ledighed efter beskeden om øget overvågning. Samtidig findes, at for de ledige der får samtaler i forbindelse med udsendelse af beskeden om øget overvågning, stiger afgangsraten fra ledighed til beskæftigelse. Effekten af denne samtale er særlig udtalt for kvinder og for personer med høj erhvervs erfaring.

Der er et relateret amerikansk studie, som undersøger effekten af at blive indkaldt til samtale med henblik på aktivering. En eventuel motivationseffekt af denne samtale kan således formentlig tilskrives den mulige aktiveringsindsats, som kan blive konsekvensen af samtalen. I studiet af Black m. fl. (2003) analyseres effekten af et såkaldt profileringsværktøj, der blev lanceret i Kentucky, USA i 1994. Baseret på en statistisk model blev sandsynligheden for at den enkelte ledige ville opnå 6 måneders ledighed beregnet. De ledige der havde en høj risiko herfor blev indkaldt til samtale med henblik på at blive visiteret til aktivering. På grund af kapacitetsbegrænsninger blev ikke alle med en høj risiko indkaldt til samtale. Udvælgelsen af hvilke ledige der skulle indkaldes blandt højrisikogruppen skete ved lodtrækning.

Studiet undersøger forskellen i ledighedsperioden blandt dem i højrisikogruppen der modtager brevet og dem der ikke modtager brevet. Gruppen der modtager brevet har en gennemsnitlig ledighedsperiode der er ca. 2,2 uger kortere end den der ikke modtager brevet, og den forøgede afgang fra ledighed er speciel markant i perioden omkring modtagelse af brevet. Derudover viser studiet, at der sker en besparelse på dagpengeudbetaling på over 143\$ pr. ledig, og at de ledige der modtager brevet har højere indkomst i et år efter at brevet med mødeindkaldelsen er tilsendt.

Konklusionen fra dette amerikanske studie stemmer godt overens med tre danske studier og et tysk studie der alle viser, at ledige forlader ledighed i forbindelse med udsigt til øget aktiveringsomfang (Geerdsen (2006), Geerdsen & Holm (2007), Rosholm & Svarer (2008) og van den Berg m. fl. (2009)).

Alt i alt tyder den relativt beskedne litteratur der fokuserer på motivationseffekter af samtaler på, at der, afhængigt af samtalerne indhold og hvilken gruppe der tilbydes samtaler, er lidt varierende effekter. Sammenholdt med erfaringerne fra Hurtigt i gang og Hurtigt i gang 2 tyder det dog på, at samtaler rettet mod ledige, som befinder sig tidligt i deres ledighedsforløb kan have en motivationseffekt i retning af at øge afgangsraten fra ledighed og at denne effekt kan forstærkes, hvis formålet med samtalen er at visitere til aktivering. For ledige med forholdsvis lang forudgående ledighedsperiode er der ikke tegn på at yderligere samtaler har en motiverende effekt der kan spores på afgangsraten fra ledighed.

4.3 Effekten af at have været til samtale

I dette afsnit præsenteres studier der analyserer effekten af samtaler med ledige. Indholdet af samtalerne, der analyseres, kan groft deles op i to kategorier: Samtaler der har som væsentligste formål at rådgive den ledige omkring jobmuligheder og jobsøgning, og samtaler hvis væsentligste formål er monitorering af søgeaktivitet og rådighedsafprøvning. I dette afsnit skelnes, i det omfang det er muligt, mellem bidrag der måler effekten af de to typer af samtaler.

4.3.1 Effekten af samtaler med rådgivning som målsætning

I en amerikansk artikel af Meyer (1995) opsummeres resultaterne fra 5 eksperimenter fra 1977 til 1990 der alle forsøgte at evaluere rådgivningsindsatsen over for ledige.

Tabel 5 viser indholdet af de 5 eksperimenter og tabel 6 viser effekten på antallet af uger som ledig målt som forskellen mellem deltager- og kontrolgruppen.

Tabel 5: Amerikanske eksperimenter vedrørende samtaler i perioden 1977-1988

Sted	Indhold
Nevada (1977-1978)	Ugentlige samtaler, rådighedscheck
Charleston (1983)	2 omfattende samtaler, 3 timers jobsøgningskursus
New Jersey (1986-1987)	Krav om øget kontakt til jobcenter
Nevada (1988-1989)	Forbedret rådgivning
Minnesota (1988-1990)	Intensiv støtte

Tabel 6: Effekten af amerikanske eksperimenter vedrørende samtaler i perioden 1977-1988

Sted	Antal uger som ledig
Nevada (1977-1978)	-3,9 (0,41)
Charleston (1983)	-0,7 (0,39)
New Jersey (1986-1987)	-0,5 (0,22)
Nevada (1988-1989)	-1,6 (0,30)
Minnesota (1988-1990)	-4,3 (0,16)

Note: Standard afvigelser på effekten i parenteserne.

Som det fremgår af tabel 6 reducerer indsatsen i alle 5 forsøg ledighedsperioden for deltagergruppen. Det påpeges at Meyer (1995), at det er svært at konkludere om de positive effekter skyldes den øgede rådgivning, eller om det skyldes øget overvågning af de lediges søgeaktivitet.

I England introduceredes i 1989 et tilbud om samtaler hver 6. måned til personer med mere end 6 måneders ledighed. Samtalerne skulle dels hjælpe til at effektivisere de lediges søgeadfærd, men også rådighedsteste. Programmet gik under navnet ReStart.

For at undersøge samtalernes effektivitet gennemførtes et kontrolleret forsøg, hvor ca. 600 personer der opfyldte kriterierne for samtalerne fik besked om, at de ikke skulle møde til samtale. Denne gruppe udgjorde således kontrolgruppen i forsøget, mens deltagergruppen fik den normale indsats.

I Dolton & O'Neill (1996) analyseres effekten af ReStart programmet på afgangsraten fra ledighed. De finder, at kontrolgruppen har en signifikant lavere afgangsrate ud af ledighed end deltagergruppen, og at det skyldes en lavere afgangsrate til beskæftigelse. Afgangsraten fra ledighed steg således med ca. 30 % for deltagergruppen.

I Dolton & O'Neill (2002) udvides den tidligere analyse i to dimensioner. For det første undersøges langsigteffekten af ReStart programmet. Det findes, at selv 5 år efter forsøget havde deltagergruppen stadig en signifikant lavere ledighedsgrad end kontrolgruppen. For det andet undersøges om effekten af ReStart skyldes selve deltagelsen i samtalen, eller om der er tale om en motivationseffekt af ReStart programmet. Dette gøres ved at ekskludere de ledige der er berettiget til samtalerne, men som ikke fik en samtale da de forlod ledighed inden samtalen. Ved at basere sammenligningen på den reducerede deltagergruppe og den oprindelige kontrolgruppe findes nu, at der ikke er nogen forskel i afgangsraten fra ledighed på tværs af deltager- og kontrolgruppen. Dette resultat kan således fortolkes som en ren motivationseffekt af samtalerne (jf. resultaterne fra forrige afsnit).

Et hollandsk studie af Gorter & Kalb (1996) undersøger effekten af et randomiseret forsøg i en række hollandske byer. Forskellen mellem den tilfældig udvalgte deltager- og kontrolgruppe var tiden der var afsat til rådgivning i forbindelse med de obligatoriske samtaler mellem sagsbehandler og ledig³. Forsøget forløb i perioden november 1989 til januar 1990. Analysen viser, at den tid der går, indtil ledige finder job, reduceres, når samtalerne længes. Effekten er dog ikke statistisk signifikant.

I et engelsk studie analyserer Blundell m. fl. (2004) en udvidelse af arbejdsløsheds-understøttelsessystemet rettet mod unge. Efter 6 måneder på Job Seekers Allowance (dagpenge) overgår de unge til et program der kaldes New Deal for Young People (NDYP). Første del af dette program kaldes Gateway og består af hyppige møder med en mentor. Denne del varer op til 4 måneder og der er møder hver 14. dag. Møderne skal opmuntre og effektivisere jobsøgning.

³ Det fremgår ikke af artiklen hvor stor tidsforskel der rent faktisk var på samtalerne til deltager- og kontrolgruppen.

Analysen udnytter, at NDYP blev implementeret som et pilotprojekt før den endelige start. Ved at analysere ledige i pilotregionerne med ledige i de øvrige regioner i en difference-in-differences analyse findes, at Gateway'en har en positiv effekt på de unges afgang fra ledighed til beskæftigelse. Det vurderes således, at samtale-delen af NDYP øger beskæftigelsesandsynligheden 4 måneder efter indgang til Gateway'en med 5 %-point.

Et fransk studie af Crepon m. fl. (2005) analyserer effekten af et initiativ, der øgede rådgivningen af ledige uden at ændre rådighedskravene. I dette studie er der således mulighed for separat at estimere effekten af øget kontakt med en sagsbehandler fra en øget risiko for at blive sanktioneret som følge af strammere rådighedsafprøvning.

I 2001 introducerede den franske regering et stort rådgivningsinitiativ rettet mod ledige. Dette indbefattede, at alle nyledige var berettiget til et 30 minutters møde med en sagsbehandler og at møderne skulle finde sted mindst hver 6. måned, hvis personen stadig var ledig. På det første møde blev det besluttet hvilken yderligere form for assistance den ledige havde brug for. Der var fire forskellige former for rådgivning⁴:

1. Vurdering af kvalifikationer (1 gang)
2. Udvidet vurdering af kvalifikationer (20 timer): målrettet uddannede ledige
3. Jobsøgningsassistance (løber over 3 måneder)
4. Projektassistance (løber over 3 måneder): målrettet lavt uddannede ledige

Fælles for projekterne er, at de alle indeholder et element af løbende kontakt mellem sagsbehandler og ledig med henblik på at skaffe den ledige tilbage i varig beskæftigelse.

I artiklen analyseres dels hvordan deltagelse i et af de fire programmer påvirker afgangsraten fra ledighed, dels påvirkningen af den efterfølgende afgangsrate fra beskæftigelse tilbage til ledighed.

⁴ For en mere detaljeret beskrivelse af de fire programmer henvises til Crepon m. fl. (2005).

Baseret på data for personer der blev ledige i perioden fra juli 2001 til september 2003 analyseres, med udgangspunkt i en mikroøkonometrisk varighedsmodel, hvordan deltagelse i de fire former for rådgivning påvirker afgangsraten fra ledighed samt tilbagevending til ledighed fra beskæftigelse.

Resultaterne viser, at det korte program til vurdering af kvalifikationer (1) og jobsøgningsassistancen (3) forøgede afgangsraten til beskæftigelse, mens projektassistanceprogrammet (4) – som var rettet mod lavtuddannede ledige – forlængede tiden som ledig. I forhold til at vende tilbage til ledighed efter at have fundet beskæftigelse finder analysen, at alle fire programmer er med til at reducere afgangsraten fra beskæftigelse til ledighed. Her er således en tendens til at en indsats rettet mod stærkere ledige er mere effektiv.

I Hägglund (2009) foretages en opfølgning på resultaterne præsenteret tidligere fra Hägglund (2006). Udover de tre forsøg beskrevet tidligere er der et ekstra forsøg. I Skellefteå blev der for alle unge tilbudt øget jobsøgningsrådgivning til deltagergruppen. Der var tale om samme tilbud som i Östergötland, men for en bredere gruppe af unge – ikke kun de langtidsledige.

Resultatet af denne analyse er, at i de to kommuner, hvor indsatsen er målrettet den brede gruppe af ledige, stiger afgangsraten fra ledighed til beskæftigelse i deltagergruppen som følge af indsatsen. I de to kommuner hvor indsatsen er målrettet langtidsledige er der ikke nogen effekt af den øgede jobsøgningsassistance.

Alt i alt tyder resultaterne præsenteret i dette afsnit på, at samtaler er med til at skaffe ledige hurtigere i job, og at der ikke er tegn på, at jobkvaliteten falder som følge af den kortere ledighedsperiode. Der er endvidere en tendens til, at samtalerne er mindre effektive for ledige med en lang ledighedshistorik og for svagere ledige. Denne konklusion er sammenfaldende med erfaringerne fra Hurtigt i gang, Hurtigt i gang 2 og Alle i gang.

4.3.2 Effekten af samtaler med henblik på overvågning af jobsøgning

Der er en række studier, der har undersøgt om de aktiviteter jobcentrene udfører i form af søgekrav påvirker dels de lediges egen søgeadfærd og dels afgangsraten fra ledighed. I dette afsnit præsenteres resultaterne fra disse studier.

I de artikler der gennemgås i dette afsnit er der tale om analyser af ændringer der udelukkende øger kravene til dokumentation for søgeadfærd. Der er således ikke (bevidst) sket en øget grad af rådgivning eller visitering til aktive tilbud som en del af ændringerne.

Et amerikansk studie af Ashenfelter m. fl. (2005) anvender et randomiseret forsøg i fire amerikanske jobcentre (Connecticut, Massachusetts, Virginia og Tennessee) i 1984-1985 til at undersøge om øget overvågning af jobsøgeaktivitet påvirker ledighedsperiodens længde eller omfanget af udbetalte dagpenge.

I de fire udvalgte delstater blev ledige, når de registrerede sig som ledig, tilfældigt udvalgt til at fortsætte det normale forløb eller til at overgå til et strengere overvågningsforløb. Antallet af møder var det samme for de to grupper, men der blev stillet større krav til at verificere jobsøgning og redegøre for tidligere indkomst i deltagergruppen. Formålet med forsøget var dels at fange ledige, der ikke var berettiget til dagpenge, og dels at påvirke søgeeffektiviteten. Den ekstra indsats gjaldt kun i de to første uger af ledighedsperioden.

Den overordnede konklusion af artiklen er, at de øgede rådighedskrav i starten af ledighedsforløbet ikke førte til lavere dagpengeudbetaling eller kortere ledighedsperioder.

Et lignende studie af Kelpinger m. fl. (2002) kritiserer Ashenfelter m. fl. (2005) studiet for at have en for kort tidshorisont. Ashenfelter m. fl. (2005) følger kun de ledige i ca. 4 måneder, og mange ledighedsperioder er ikke afsluttet på dette tidspunkt. I Kelpinger m. fl. (2002) analyseres et

randomiseret forsøg i Maryland, USA⁵. Her udvælges ledige til at indgå i forskellige deltagergrupper. Kontrolgruppen skulle dokumentere, at de havde søgt mindst to job om ugen. Der er 4 forskellige deltagergrupper:

1. Øget krav til jobsøgning – fire ansøgninger pr uge
2. Krav om to ansøgninger pr. uge, men ingen krav om dokumentation
3. Ledige skal deltage i 4-dages jobsøgningskursus
4. Besked til de ledige om, at der vil blive taget kontakt til virksomhederne for at verificere jobansøgningerne

Hovedresultatet af analysen er, at kravet om 4 ansøgninger om ugen (1) førte til en reduktion i ledighedslængden på 6 %. Ledighedslængden faldt med 7 % for gruppen, der fik kontrolleret deres ansøgninger. For gruppen der skulle deltage i jobsøgningskursus faldt ledighedslængden med 5 %. I dette tilfælde var der især i perioden op til jobsøgningskursets start en stærk stigende afgang fra ledighed. En fortolkning af dette er således, at det var udsigten til kurset der var effektiv og ikke selve jobsøgningskurset.

Samme overordnede konklusion findes fra et kontrolleret forsøg i Washington, USA (Johnson & Klepinger (1994)).

I et hollandsk studie af Van den Berg & van der Klaauw (2006) analyseres et eksperiment, hvor ledige i to byer i Holland blev tilfældigt udvalgt til at modtage øget kontakt med den lokale a-kasse. Den øgede kontakt bestod i månedlige møder, hvor de ledige skulle dokumentere aktiv jobsøgning, og hvor den lokale a-kasse kunne vurdere kvaliteten af ansøgningerne og lægge en plan for, hvilke jobsøgningsaktiviteter der skulle finde sted inden næste møde. I de tilfælde hvor den ledige ikke levede op til planerne, kunne a-kassen sanktionere den ledige.

⁵ Dette eksperiment er også evalueret af Benus & Johnson (1997). De finder samme resultater som Klepinger m. fl. (2002).

Det skal bemærkes, at denne aktivitet finder sted samtidig med, at den ledige er tilknyttet et lokalt jobcenter.

Der deltog kun 394 personer i eksperimentet, og resultaterne fra den mikroøkonometriske analyse viser for det første, at deltagerne øgede brugen af officielle jobsøgningskanaler og reducerede brugen af uofficielle jobsøgningskanaler. Det vil sige, at der skete en substitution fra at bruge sit netværk til at skabe uformelle kontakter til potentielle arbejdsgivere over mod i højere grad at bruge jobopslag i jobcentre og i aviser som søgeværktøj. Effekten på afgangsraten til beskæftigelse af at have deltaget i den øgede kontakt og overvågning er positiv, men statistisk insignifikant⁶.

I et engelsk studie undersøger McVicar (2008) effekten af at aflyse møder, der skal monitorere lediges søgeaktivitet, som følge af ombygninger af de kontorer, hvor monitoreringssamtalerne finder sted. I det engelske system udføres denne type samtaler af en anden instans end andre typer af samtaler. Ved at sammenligne ledige i byer med ombygninger med ledige i byer uden ombygninger er det således muligt at undersøge effekten af monitorering.

McVicar (2008) finder, at afgangsraten fra ledighed falder signifikant i de perioder, hvor der pga. ombygning ikke gennemføres monitoreringssamtaler.

Der er to engelske studier; Petrongolo (2009) og Manning (2009), der begge analyserer effekten af en storstilet engelsk arbejdsmarkedsreform fra 1996. I 1996 introduceres det såkaldte Job Seekers Allowance (JSA) system. Begge forfattere hævder, at hovedingrediensen i JSA i forhold til det forrige system var en markant øget fokus på rådighedstest. Således skal den ledige i det nye system mødes hver 14 dag med sin sagsbehandler og præcist redegøre for sin jobsøge-aktivitet. Der udarbejdes en plan, og den ledige har til ansvar at leve op til denne plan og dokumentere dette ved de tilbagevendende møder. I tilfælde af manglende jobsøgning udløses en sanktion.

⁶ Et amerikansk studie af Keeley & Robins (1985) dokumenterer samme type resultater som van den Berg & van der Klaauw (2006). De har ikke adgang til eksperimentielle data, så deres konklusion skal fortolkes mere varsomt. De finder, at øgede jobsøgningskrav øger søgeaktiviteten, og at direkte henvendelser til arbejdsgivere falder på bekostning af andre søgekanaler. Der findes heller ikke i dette studie en effekt på afgangsraten fra ledighed.

Begge forfattere udnytter tidsforskellen mellem ledighedsperiodens start og indførelsen af JSA til at identificere effekten af reformen. Der benyttes en såkaldt difference-in-differences estimator. Hovedresultaterne er som følger: afgangsraten fra ledighed øges signifikant som følge af den øgede overvågning, men den øgede afgang sker primært til andre tilstande end beskæftigelse. Der er således en signifikant større tilgang til incapacity benefits (sygedagpenge) og der observeres ikke nogen signifikant løneffekt af reformen.

Opsummerende viser litteraturen omkring effekten af øgede jobsøgningskrav ikke et entydigt billede. Både på amerikanske og engelske data er der studier, der finder positive effekter på afgangsraten fra ledighed til beskæftigelse af øgede søgekrav, og studier der ikke finder signifikante effekter. Kobles dette med det hollandske studie der peger på, at formelle jobsøgningskrav kan reducere brugen af uformelle kontakter tyder det således på, at man skal være varsom med at formulere for rigide krav til jobsøgningen, lige som der kan være grund til at være opmærksom på eventuelle effekter på afgang til andre tilstande end beskæftigelse (altså marginalisering som følge af et øget pres).

4.4 Øvrige effekter af samtaler

I dette afsnit præsenteres en række aspekter ved samtaler, som ikke umiddelbart falder ind i den kategorisering, der er fulgt i de forudgående afsnit.

Der vil blive præsenteret studier, der undersøger effekten af jobhenvisninger. Derefter følger en række studier, der har undersøgt, hvordan sagsbehandlingens adfærd og karakteristika påvirker effekten af de samtaler de har med de ledige, og endelig præsenteres en analyse af, om antallet af ledige pr. sagsbehandler påvirker ledigheden.

4.4.1 Effekten af jobhenvvisninger

I et fransk studie af Fougere m. fl. (2009) analyseres om jobhenvisninger fra jobcentrene dels påvirker de lediges egen søgeadfærd og dels om de bidrager til at øge afgangsraten fra ledighed.

Der argumenteres for, at tilstedeværelsen af jobcentre, der overvåger arbejdsmarkedet og matcher ledige med ledige stillinger, kan påvirke den tid den enkelte ledige på egen hånd bruger på at søge beskæftigelse. Samtidig kan adgangen til job via jobcentrene påvirke de lediges villighed til at acceptere et givet job. Hvis de vurderer, at jobcentrene er leveringsdygtige i adskillige jobtilbud er den ledige måske mindre tilbøjelig til at acceptere et jobtilbud der ikke modsvarer den lediges førstevalg.

Baseret på en mikroøkonometrisk analyse på franske data finder forfatterne, at jobhenvisninger fra jobcentrene reducerer de lediges egen søgeadfærd, men at de samlet set bevirker til at ledige hurtigere finder beskæftigelse end de ellers ville have gjort. De finder, at effekterne er specielt stærke for lavtuddannede og ufaglærte ledige.

I et svensk studie af Engström m. fl. (2009) evalueres et svensk eksperiment. Baseret på et datasæt bestående af nyledige i august-september 2007 blev der konstrueret 4 grupper. Formålet med eksperimentet var at undersøge om de jobhenvisninger, som jobcentret initierede, førte til konkrete jobansøgninger og dernæst om de førte til job. De fire grupper er:

1. Fik besked om, at de virksomheder de blev henvist til ville blive udspurgt om de havde modtaget jobansøgning. Virksomhederne blev adspurgt.
2. Fik ikke besked om, at de virksomheder de blev henvist til ville blive udspurgt om de havde modtaget jobansøgning. Virksomhederne blev adspurgt.
3. Fik besked om, at de virksomheder de blev henvist til ville blive udspurgt om de havde modtaget jobansøgning. Virksomhederne blev ikke adspurgt.
4. Resten af de ledige, der fik jobhenvisninger.

Analysen viser, at gruppe 1 søgte flere jobs end gruppe 2. Dvs. beskeden om opfølgning havde en effekt på jobsøgningsintensiteten. Der var dog ikke nogen signifikant effekt på afgangsraten fra ledighed.

De to studier, der undersøger effekten af jobhenvisninger leder således ikke frem til en entydig konklusion. Der var en positiv effekt i den franske undersøgelse, men ingen effekt i den svenske undersøgelse. Der er dog ikke fundet negative effekter.

4.4.2 Sagsbehandlerens virksomhedsnetværk⁷

Forfattertrioen Behncke, Frölich & Lechner har tre artikler, hvor de, baseret på en omfattende spørgeskemaundersøgelse fra Schweiz, analyserer sammenhængen mellem forskellige karakteristika ved sagsbehandleren og effekten af samtaler i forhold til at få de ledige i beskæftigelse.

Fælles for de tre artikler er, at de følger personer der blev ledige i 2003. Disse følges frem til udgangen af 2006 og det undersøges om samspillet mellem sagsbehandlerne påvirker beskæftigelsesgraden for de ledige i den observerede periode. I to af artiklerne kobles data med et spørgeskema og i den tredje artikel har forfatterne adgang til oplysninger om en række karakteristika for sagsbehandleren. Neden for gennemgås hovedresultaterne for de tre artikler enkeltvis.

Forfatterne koblede registerdata med information omkring ledige med et stort spørgeskema til sagsbehandlerne i de schweiziske jobcentre. Det lykkedes at indsamle svar fra 1560 sagsbehandlere, der var ansat på i jobcentrene mellem 2001 og 2003 og stadig var ansat ved udgangen af 2004. Responsraten svarer til 84 % af alle ansatte i den pågældende periode.

Det spørgsmål, der analyseres i denne artikel, går på sagsbehandlerens netværk. Spørgsmålet lød (oversat):

⁷ Dette afsnit er baseret på Behncke, Frölich & Lechner (2008).

”Hvilke kilder bruger du primært til at indsamle information omkring den nuværende arbejdsmarkedsstatus i relation til ledige job, efterspurgte kompetencer osv. (max. 3 kilder)?”

Svarmulighederne var: internet, jobcenterdatabase, aviser, tidsskrifter, direkte kontakt til arbejdsgivere, andre sagsbehandlere, kurser og foredrag, andet.

Ca. 44 % af sagsbehandlerne svarede, at de benyttede direkte kontakt til arbejdsgivere.

Den økonometriske analyse undersøger om de ledige, der var tilknyttet en af de 44 % af sagsbehandlerne, der udnyttede en direkte kontakt til arbejdsgivere i deres sagsbehandling, havde en opnåede en større eller mindre tilknytning til arbejdsmarkedet målt i efterfølgende beskæftigelsesomfang.

Der anvendes en såkaldt matching estimator, hvor der tages højde for potentielt selektiv tildeling af sagsbehandler ved at betinge på en lang række observerbare karakteristika ved den ledige.

Analysen viser, at ledige der har en sagsbehandler, der har en direkte kontakt til arbejdsgiverne, har en signifikant højere efterfølgende beskæftigelsesfrekvens. Effekten er i størrelsesorden 3 %-point og er størst for ældre ledige (over 55 år) og ledige uden kompetencegivende uddannelse.

4.4.3 Sagsbehandlerens samarbejdsvillighed⁸

Baseret på samme datamateriale som i forrige underafsnit analyseres om sagsbehandlerens holdning til samarbejdsformen med den ledige påvirker den efterfølgende beskæftigelsesrate. Det spørgsmål der anvendes til at skelne mellem sagsbehandlere lyder (oversat):

”Hvor vigtig synes du, samarbejdet med den ledige er i forhold til jobhenvísninger og visitering til aktive tilbud?”

Der var tre svar kategorier:

1. Samarbejde er meget vigtigt: den lediges ønsker skal imødekommes
2. Samarbejde er vigtigt, men jobhenvísning og visitering om aktive tilbud kan godt ske uden den lediges samtykke
3. Samarbejde er ikke afgørende, jobhenvísning og visitering til aktive tilbud er uafhængige af den lediges ønsker

52 % svarede 1, 39 % svarede og 9 % valgte svarmulighed 3.

Den økonometriske analyse undersøger om de ledige der var tilknyttet en af de 52 % af sagsbehandlerne der svarede at samarbejde er meget vigtigt opnåede en større eller mindre tilknytning til arbejdsmarkedet målt i beskæftigelsesomfang.

Der anvendes igen en såkaldt matching estimator, hvor der tages højde for tildeling af potentielt selektiv sagsbehandler ved at betinge på en lang række observerbare karakteristika ved den ledige.

Analysen viser, at ledige der har en sagsbehandler der svarede at samarbejde er meget vigtigt har en signifikant lavere beskæftigelsesfrekvens. Effekten er i størrelsesordenen 2 %-point.

⁸ Dette afsnit er baseret på Behncke, Frölich & Lechner (2010a).

4.4.4 Sagsbehandlerne karakteristika⁹

Baseret på samme datamateriale som i de to forrige underafsnit analyseres om ligheden i personlige karakteristika mellem den ledige og sagsbehandleren påvirker beskæftigelsesraten. Der skelnes mellem tre personlige karakteristika: alder, uddannelse og køn. Der analyseres kun på personer med ens nationalitet og sprog.

Der tillades aldersafvigelser på 4 år og for uddannelse inddeles i 4 kategorier (ingen, faglært, kvu/mvu og lvu).

Den økonometriske analyse undersøger om ledige, der 'ligner' deres sagsbehandler i en eller flere dimensioner, opnår en større eller mindre tilknytning til arbejdsmarkedet målt i beskæftigelsesomfang. Der anvendes igen en såkaldt matching estimator.

Analysen viser, at ledige der har en sagsbehandler med samme alder, køn og uddannelse opnår en signifikant højere beskæftigelsesfrekvens. Effekten er i størrelsesorden 4 % point. For ledige der har en sagsbehandler med samme alder og uddannelse, men ikke samme køn, er effekten stadig positiv, men en anelse mindre. Det samme gælder for ledige med en sagsbehandler med samme køn og uddannelse, men ikke samme alder. Der er ingen signifikant effekt af at have en sagsbehandler der kun ligner den ledige på et karakteristikum.

Overordnet set viser de tre schweiziske undersøgelser, at jo bedre virksomhedsnetværk sagsbehandleren har, jo mindre sagsbehandleren fokuserer på at samarbejde med den ledige, og jo mere sagsbehandleren ligner den ledige mht. alder, køn og uddannelse, jomere er den ledige beskæftiget efterfølgende. Det er ikke muligt at afgøre, om dette skyldes kortere ledighedsperioder eller længere beskæftigelsesperioder.

⁹ Dette afsnit er baseret på Behncke, Frölich & Lechner (2010a).

4.4.5 Antal ledige pr. sagsbehandler

Effekten af jobcenterets indsats kan tænkes at afhænge af, hvor mange ressourcer den enkelte sagsbehandler kan allokere til hver enkelt ledig. I Hainmueller m. fl. (2009) analyseres et pilotstudium, hvor der i 14 tyske jobcentre blev tilført ekstra sagsbehandlere, således at antallet af ledige pr. sagsbehandler blev reduceret fra ca. 100 til ca. 50.

I perioden fra januar til april 2007 blev der ansat og uddannet ca. ekstra 400 sagsbehandlere til de tyske jobcentre. Disse sagsbehandlere blev ansat i 14 udvalgte jobcentre. De 14 jobcentre blev udvalgt blandt 779 jobcentre af den tyske arbejdsmarkedsstyrelse (German Federal Employment Agency).

I artiklen af Hainmueller m. fl. (2009) foretages en mikroøkonometrisk analyse af effekten af de tilførte sagsbehandler ressourcer på ledighedsraten for en type af ledige, der kvalificeres som SC III ledige,¹⁰ og udviklingen i antallet af SC III ledige. Der ses på udviklingen i de regionale tal.

Artiklen konkluderer, at stigningen i antallet af sagsbehandlere har reduceret både ledighedsprocenten for denne type ledige med ca. 0,5 %-point og antallet af SC III ledige med ca. 10 %. Dette må siges at være en ganske kraftig effekt, og den går formentlig gennem en forbedret kontakt mellem ledige og sagsbehandlere. En nyere analyse på de samme data (på tysk), Hofmann m. fl. (2010), påviser, at effekten er størst i de jobcentre, som anvender de forøgede sagsbehandler-ressourcer til at 1) intensivere kontakten til de ledige, eller 2) intensivere kontakten til potentielle arbejdsgivere, i sammenligning med de jobcentre, som brugte de ekstra ressourcer på at forbedre deres interne organisatoriske strukturer.

¹⁰ Angives i artiklen til at være ledige der har kortere ledighedshistorik en SC II ledige.

4.5 Samtaler og sanktioner

Et ikke uvæsentlig element af samtaler mellem ledige og sagsbehandlere er rådighedsvurderingen. De fleste understøttelsessystemer stiller krav til de ledige både i form af aktiv jobsøgning og med hensyn til at acceptere relevante jobtilbud. Det er typisk i forbindelse med samtaler, at det afsløres, hvorvidt den ledige lever op til rådighedsreglerne, og det er blandt andet også på disse møder at retten til fortsat at modtage dagpenge eller kontanthjælp tages op til overvejelse. Sanktioner må derfor siges i et vist omfang at være tæt relateret til samtalerne, da de ofte er en konsekvens af disse.

Der er en række studier, der har undersøgt effekten af sanktioner. Da disse som nævnt er relateret til mødeaktiviteten gennemgås hovedresultaterne fra den eksisterende litteratur neden for.

Litteraturen har hovedsageligt benyttet varighedsmodeller til at undersøge effekten af sanktioner. Disse muliggør at sandsynligheden for at blive sanktioneret modelleres simultant med afgangsraten fra ledighed. Denne fremgangsmåde kaldes timing-of-events metoden og har den fordel at den kan korrigere for, at det ikke er tilfældigt hvem der bliver sanktioneret (se f.eks. Svarer (2010) for de tekniske detaljer).

Der er blevet fokuseret på tre effekter af sanktioner. For det første undersøges det om brugen af sanktioner har en motivationseffekt, således at udsigten til at blive sanktioneret påvirker lediges adfærd allerede inden en eventuel sanktion. For det andet set der på om selve sanktionen påvirker afgangsraten fra ledighed, og endelig for det tredje undersøges om de job, som ledige, der er blevet sanktioneret, accepterer, er af en lavere kvalitet end de job, de ville have accepteret, hvis de ikke var blevet sanktioneret.

Neden for opdeles litteraturen på de artikler der har bidraget til hvert af de tre aspekter ved effekten af sanktioner.

4.5.1 Motivationseffekter af sanktioner

Der er to studier, der har analyseret motivationseffekten af sanktioner (Lalive m. fl (2005) og Arni m. fl (2009)). De er begge baseret på data fra Schweiz. I det schweiziske system oplyses den ledige om, at der påbegyndt en sag om fratagelse af dagpenge. De to studier måler effekten af at have modtaget en advarsel om, at der er indledt en sanktionssag. Arni m. fl. (2009) har flere oplysninger (end Lalive m. fl. (2009)) om de ledige før og efter den ledighedsperiode, der undersøges, så resultaterne er ikke helt ens. De finder dog begge, at afgangsraten fra ledighed til beskæftigelse stiger efter at der udstedes en advarsel og før der tildes en sanktion. Dette fortolkes som en motivationseffekt af sanktioner.

4.5.2 Effekten af sanktioner på afgangsraten fra ledighed

Der er efterhånden en del studier der måler effekten af sanktioner på afgangsraten fra ledighed. Blandt de offentliggjorte er der to hollandske studier (van den Berg (2004) og Abbring m. fl. (2005)), to schweiziske (Lalive m. fl (2005) og Arni m. fl (2009)), et svensk (Van den Berg & Vikström (2009)), et norsk (Røed & Weslie (2008)) og et dansk (Svarer (2010)).

Fælles for alle artikler er, at de finder signifikante positive effekter af sanktioner på afgangsraten fra ledighed. Størrelsesorden varierer på tværs af de forskellige studier, men de fundne effekter er generelt ret store og ligger i omegnen af en 25-100 % stigning i afgangsraten fra ledighed efter pålæggelse af en sanktion.

4.5.3 Effekten af sanktioner på efterfølgende job og løn

Det er i to af de oven for nævnte studier (Arni m. fl. (2009) og Van den Berg & Vikström (2009)) endvidere undersøgt om ledige, der bliver sanktioneret og dermed forlader ledighed hurtigere, gør dette til fordel for job der giver en lavere løn og har en kortere varighed end de job ledige der ikke bliver sanktioneret får.

I Arni m. fl (2009), der er baseret på schweiziske data, finder de, at både lønforhold og længden af efterfølgende beskæftigelse er dårligere for de der bliver sanktioneret end for de der ikke bliver sanktioneret.

I Van den Berg & Vikström (2009), der er baseret på svenske data, findes at personer der bliver sanktioneret har lavere løn, arbejder færre timer og oftere oplever en 'reduktion' i stillingskategori end de ledige, der ikke bliver sanktioneret.

Resultatet fra denne litteratur er således ret entydig, at udsigten til sanktioner har motivationseffekter, at pålagte sanktioner medfører kortere ledighedsperioder, men til gengæld får de sanktonerede dårlige beskæftigelse efterfølgende, både for så vidt angår løn og varighed.

5 Perspektivering

Rapporten dokumenterer, at samtaler anvendes hyppigt i den særlige danske udgave af det aktive arbejdsmarkedspolitiske system. Den gennemsnitlige arbejdsmarkedspare ledige deltager i et møde med en jobkonsulent ca. hver 11. ledighedsuge.

Den efterfølgende gennemgang af både den danske og især den internationale litteratur på området dokumenterer, at dette giver god mening, og det må samlet konkluderes at samtaler er et af de bedst virkende og mest robuste instrumenter at anvende i den del af den aktive arbejdsmarkedspolitik, som er rettet mod arbejdsmarkedspare ledige. Der findes således både motivationseffekter, effekter af samtaler med rådgivende indhold og effekter af samtaler med et mere rådighedsafprøvende og monitorerende indhold. Det bør dog nævnes, at de to førstnævnte ser bedre ud end de sidstnævnte. Dette skyldes formentlig blandt andet, at for megen fokus på krav om dokumenteret jobsøgning kan have utilsigtede konsekvenser i form af skift over mod mere formelle søgekanaler fra de uformelle (og ofte mere effektive) kanaler.

Der synes således at være god mening i at satse på samtalen som et afgørende element i arbejdsmarkedspolitikken, og i at fortsætte med at optimere anvendelsen af dette instrument. Konkret kunne man overveje at analysere videre på

- Virkningen af samtaler på forskellige grupper ledige (køn, alder, a-kasse, uddannelse)-
- Undersøgelse af den optimale timing af tid mellem samtaler, hvis størst mulig effekt af samtalen ønskes, herunder
 - den optimale timing af første samtale
 - tid fra indkaldelse til faktisk samtale, med henblik på at maksimere motivationseffekten.
- Perspektiverne i en bedre matchning af ledig og jobkonsulent (jf. de schweiziske resultater).
- Samtalens indhold (rådgivning / monitorering).

Litteratur

Abbring, J., G. van den Berg & J. van Ours, 2005. “**The effect of unemployment insurance sanctions on the transition rate from unemployment to employment**”, Economic Journal, 115, 602--630.

Arni, P., R. Lalive & J. van Ours, 2009. “**How Effective are Unemployment Benefit Sanctions?**” IZA Discussion Paper 4509.

Ashenfelter, O., D. Ashmore & O. Dechênes, 2005. “**Do unemployment insurance recipients actively seek work? Evidence from randomized trials in four U.S. States**”, Journal of Econometrics, 125, 53-75.

Behncke, S., M. Frölich & M. Lechner, 2008. “**Public employment services and employers: How important are networks with firms?**”, Zeitschrift für Betriebswirtschaft (Journal of Business), 151-178.

Behncke, S., M. Frölich & M. Lechner, 2010a. “**Unemployed and their caseworkers: should they be friends or foes?**,” Journal of The Royal Statistical Society Series A, 173(1), 67-92.

Behncke, S., M. Frölich & M. Lechner, 2010b. “**A caseworker like me - does the similarity between unemployed and caseworker increase job placements?**”, udkommer i Economic Journal.

Benus, J. & T. Johnson, 1997. “**Evaluation of the Maryland unemployment insurance work search demonstration**” rapport for Maryland Department of Labor (<http://wdr.doleta.gov/owsdrr/98-2/>).

Black, D. A., J. A. Smith, M. C. Berger & B.J. Noel, 2003. “**Is the threat of reemployment services more effective than the services themselves? Evidence from random assignment in the UI system.**” American Economic Review, 93, 1313-1327.

Blundell, R., M. Costa Dias, C. Meghir & J. Van Reenen, 2004. “**Evaluating the employment impact of a mandatory job search programme**”. Journal of the European Economic Association, 2, 569-606.

Crepon, B. M. Dejemeppe & M. Gurgand, 2005, “**Counseling the unemployed: does it lower unemployment duration and recurrence?**”, IZA DP 1796.

Cockx, B. & M. Dejemeppe, 2007. “**Is the notification of monitoring a threat to the unemployed? A regression discontinuity approach**,” CESifo Working Paper Series 2042

Dahlberg, M., K. Johansson & E. Mörk, 2009. “**On mandatory activation of welfare recipients**”, IZA DP 3947.

Dolton, P., & D. O’Neill, 1996, “**Unemployment duration and the Restart effect: Some experimental evidence**”, Economic Journal, 106, 387–400.

Dolton, P., & D. O’Neill, 2002, “**The long-run effects of unemployment monitoring and work-search programs: experimental evidence from the United Kingdom**”, Journal of Labor Economics, 20, 381–403.

Engström, P., P. Hesselius & B. Holmlund, 2009. “**Vacancy referrals, job search and the duration of unemployment: a randomized experiment**”, IZA Discussion Paper 3991.

Fougère, D., J. Pradel & M. Roger, 2009, “**Does the public employment service affect search effort and outcomes?**”, European Economic Review, 53, 846-869 .

Geerdsen, L. P., 2006. “**Is there a threat effect of labour market programmes? A study of ALMP in the Danish UI system**”, Economic Journal, 116, 738–750.

Geerdsen, L. P. & A. Holm, 2007. “**Duration of UI periods and the perceived threat effect from labour market programmes**”, Labour Economics, 14.

Gorter, C., & G. R. J. Kalb, 1996. **“Estimating the effect of counseling and monitoring the unemployed using a job search model”**, Journal of Human Resources, 31, 590–610.

Graversen, B.K. & J. C. van Ours, 2008a. **“How to help unemployed find jobs quickly; experimental evidence from a mandatory activation program”**, Journal of Public Economics, 92, 2020-2035.

Graversen, B.K. & J. C. van Ours, 2008b. **“Activating unemployed workers works; experimental evidence from Denmark”**, Economics Letters, 100, 308-310.

Hainmueller, J., B. Hofmann, G. Krug & K. Wolf, 2009, **“Do more placement officers lead to lower unemployment”**, IAB Discussion Paper, 13.

Hägglund, P., 2006. **“Are there pre-programme effects of Swedish active labour market policies? Evidence from three randomized experiments”**, IFAU working paper 2006:2.

Hägglund, P., 2009. **“Experimental evidence from intensified placement efforts among unemployed in Sweden”**, IFAU Working Paper 2009:16.

Hofmann, B., G. Krug, F. Sowa, S. Theuer & K. Wolf (2010). **“Kürzere arbeitslosigkeit durch mehr Vermittler”**, IAB Kurzbericht 9/2010.

Johnson, T. R., & D. H. Klepinger, 1994. **“Experimental evidence on unemployment insurance work-search policies”**, Journal of Human Resources, 29, 695–717.

Keeley, M. C. & P. K. Robbins, 1985. **“Government programs, job search requirements, and the duration of unemployment”**, Journal of Labor Economics, 3, 337-362.

Klepinger, D.H., T.R. Johnson & J.M. Joesch, 2002. “**Effects of unemployment insurance work-search requirements: The Maryland experiment**”, Industrial and Labor Relations Review, 56, 3-22.

Lalive, R., J. Van Ours & J. Zweimüller, 2005. “**The effect of benefit sanctions on the duration of unemployment**”, Journal of the European Economic Association, 3, 1-32.

Manning, A., 2009. “**You can’t always get what you want: The impact of the UK jobseekers Allowance**”, Labour Economics, 16, 239-250.

McVicar, D. 2008. “**Job search monitoring intensity, unemployment exit and job entry: Quasi-experimental evidence from the UK**”, Labour Economics, 15, 1451-1468.

Meyer, B., 1995. “**Lessons from the US unemployment insurance experiments**”, Journal of Economic Literature, 33, 91-131.

Petrongolo, B., 2009. “**The long-term effects of job search requirements: Evidence from the UK JSA reform**”, Journal of Public Economics, 93, 1234-1253.

Rosholm, M., 2008. “**Experimental evidence on the nature of the Danish employment miracle**”, IZA DP 3620.

Rosholm, M. & M. Svarer, 2008. “**Estimating the threat effect of active labour market programmes**”, Scandinavian Journal of Economics, 110(2), 385-401.

Rosholm, M. & M. Svarer, 2009a. “**Kvantitativ evaluering af Hurtig i gang 2**”, Rapport: kan downloades her: <http://www.ams.dk/Reformer-og-indsatser/Udvikling-og-forsog/Hurtig-i-gang.aspx>

Rosholm, M. & M. Svarer, 2009b. “**Kvantitativ evaluering af Alle i gang**”, Rapport: kan downloades her: <http://www.ams.dk/Reformer-og-indsatser/Udvikling-og-forsog/Alle-i-gang.aspx>

Røed, K. & L. Weslie, 2007. “**Unemployment Insurance in Welfare States: Soft Constraints and Mild Sanctions**”, IZA DP 2877.

Svarer, M., 2010. “**The effect of sanctions on exit from unemployment: Evidence from Denmark**”, udkommer i Economica.

Van den Berg, G., B. van der Klaauw & J. van Ours, 2004. ”**Punitive Sanctions and the Transition Rate from Welfare to Work**”, Journal of Labor Economics, 22, 211-241.

Van den Berg, G. & B. van der Klaauw, 2005. ”**Job search monitoring and sanctions - a brief survey of some recent results**”, IFAU Report 2005-8.

Van Den Berg, G. & B. Van Der Klaauw, 2006, “**Counseling and monitoring of unemployed workers: theory and evidence from a controlled social experiment**”, International Economic Review, 47, 895–936.

Van den Berg, G. & J. Vikström, 2009. ”**Monitoring Job Offer Decisions, Punishments, Exit to Work, and Job Quality**”, IZA DP 4325.

Van den Berg, G. J., A. Bergemann & M. Caliendo, 2009. “**The Effect of Active Labor Market Programs on Not-Yet Treated Unemployed Individuals**”, Journal of the European Economic Association, 7, 606-616.